

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

10 Μαρτίου 1934
 *Έτος Α'—*Αριθ. φύλλου 24
 Τιμή τεύχους Δοχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
 ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
 Γραφεία : Σόλωνος 18α

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

*Εσωτερικού Δοχ. 75
 *Εξωτερικού Σελίνια 5
 *Αμερικής Δολλάριον 1
 Αιγύπτου Γ. Δ. 25

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ

Έκατὸ παιδάκια κοριτσάκια καὶ ἀγοράκια, γύρω ἀπὸ τὸν δάσκαλό τους καὶ διευθυντὴ τους κ. Γλυκοφρίδη τραγουδοῦν.

Τι εἶναι αὐτὰ τὰ παιδιὰ;

Εἶναι ἡ πρώτη Ἑλληνικὴ Παιδικὴ Χορωδία.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς Ἀθήνας ποὺ διαβάζουने τὰ «Ἑλληγόπουλα» θὰ ἄκουσαν βέβαια πρὸ τριῶν χρόνων τὰ χαριτωμένα καὶ τόσο φημισμένα σ' ὅλον τὸν κόσμον ἀγόρια τῆς περιφέρειας Παιδικῆς Χορωδίας τῆς Βιέννης ποὺ εἶχαν δώσει μερικὲς συναυλίαι στὴν Ἀθήνα.

Ὁ κ. Γλυκοφρίδης ποὺ διευθύνει τὴν Ἑλλην. Χορωδία εἶχε

τὴν ὥραία ἔμπνευσι νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς ἓνα τμήμα γιὰ παιδάκια μέσα στὴν Χορωδία του.

Ἐκαμε λοιπὸν μιὰ πρόσκλησι στοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδιὰ καὶ ἀμέσως μαζευτήκανε γύρω του σὰν τὰ μελίτσια ἓκατὸ παιδάκια πρόθυμα νὰ μάθουν μουσικὴ καὶ νὰ γίνουν ἄξια νὰ τραγουδοῦν σὲ συναυλίαι.

Ἀπὸ τὸν περασμένο Σεπτέμβριο οἱ μικροὶ μαθηταὶ τοῦ κ. Γλυκοφρίδη ἄρχισαν νὰ μαθαίνουν σολφῆζ καὶ τόσο ἔξυπνα, καὶ ἐπιμελῆ εἶναι αὐτὰ τὰ παιδάκια ποὺ μέσα σὲ τέσσαρους μῆνες ἐτελείωσαν ὅλο τὸ σολφῆζ τοῦ Ιου ἔτους. Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ ἑλληγόπουλα τῆς

Ἡ Ἑλληνικὴ Παιδικὴ Χορωδία

Χορωδίας ἀγαποῦν καὶ νοιώθουν τόσο πολὺ τὴ μουσική, ὅ δάσκαλός τους τὰ ετοίμασε γιὰ συναυλία. Καὶ ἔτσι ἐμφανίστηκαν γιὰ πρώτη φορά σὲ μιὰ μεγάλη συναυλία μὲ ὀρχήστρα, τὴν περασμένη βδομάδα στὸ Θέατρο «Ὀλύμπια».

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε πῶς εἶναι ὀργανωμένη ἡ Παιδικὴ Χορωδία τοῦ κ.

ΝΙΚ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΣ

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ»

All.^o maestoso

Π. ΓΛΥΚΟΦΡΙΔΗΣ

Γλυκοφρύδης;

Πρῶτα ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ δὲν πληρῶνουν τίποτα γιὰ τὰ μαθήματα μουσικῆς ποὺ πέρνουν. Κάνουν δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα μάθημα καὶ πρόβες γιὰ τὶς συναυλίες ποὺ ετοίμαζούν. Ὑστερα ἀπὸ τὴν πρώτη συναυλία ὅσα παιδάκια ἔλα-

βαν μέρος, αὐτὰ ποὺ ἔχουν τὴν πιὸ καλὴ φωνή ὠνομάσθησαν δόκιμα μέλη, καὶ πληρῶνουν πέντε δραχμὲς τὸν μῆνα, δίνουν καὶ δυὸ δεκάρες σὲ κάθε δοκιμὴ ποὺ προορίζονται γιὰ νὰ σχηματίσουν σιγά-σιγά τὴν μουσικὴ βιβλιοθήκη τῆς Χορωδίας τους.

Ἐπρεπε νὰ εἶχατε πάη στὴ συναυλία

τῆς Ἑλληνικῆς Χορωδίας γιὰ νὰ θαυμάζατε τὰ παιδάκια ποὺ τραγουδῆσαν.

Μὲ πόσο θάρρος βγήκαν στὴ σκηνὴ καὶ μὲ πόση πειθαρχία, καὶ τὶ ὠραῖα καὶ μουσικὰ ποὺ ἐξετέλεσαν τὸ πρόγραμμά τους Τραγουδῆσαν πρῶτα τὴν ὑπόσχεσί τους, ποὺ μποροῦν νὰ τὴν διαβάσουν οἱ ἀναγνώσται μας παραπλευρῶς.

Ὑστερα ἐτραγουδῆσαν τὸ «τριανταφυλλάκι» τοῦ Σοῦμπερτ, τὴν «ἄνοιξι» τοῦ κ. Γλυκοφρύδη καὶ μιὰ βυζαντινὴ

μελωδία.

Τώρα τὰ παιδάκια τῆς Χορωδίας γίνανε τόσο σοβαρὰ ὥστε νὰ κάνουν τὸν σύλλογό τους καὶ νὰ τὸν διευθύνουν καὶ μόνα τους. Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου τῆς Παιδικῆς Χορωδίας ἐξελέγη ὁ μικρὸς Γεώργιος Βαμβακάρης, Ταμίας ἡ

μικροῦλα Λούση Παπαγιάν, Ἐπόπτης τοῦ τμήματος τῶν ἀγοριῶν ὁ νεαρὸς Εὐ-ἀγγελος Ἀλαμάνος καὶ τοῦ τμήματος τῶν κοριτσιῶν ἡ μικρὰ δεσποινὶς Ζωὴ Σπυροπούλου.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο χρόνο ἡ παιδικὴ αὐτὴ χορωδία θὰ ἀποτελέσῃ ἓνα αὐτοτελὲς Τμήμα τῆς Ἑλληνικῆς Χορωδίας, ποὺ θὰ διοικεῖται ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ, μόνον δὲ μιὰν ἐποπτεῖαν θὰ ἔχη ἐπ' αὐτοῦ ἡ Χορωδία τῶν μεγάλων ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ κ. Γλυκοφρύδη.

Νὰ λοιπὸν ποὺ μέσα σὲ λίγους μῆνες χάρις εἰς τὸ δημιουργικὸν πνεῦμα τοῦ κ. Γλυκοφρύδη ἔγινε ἡ πρώτη Ἑλληνικὴ Χορωδία ποὺ γρήγορα, δὲν ἀμφιβάλλομε θὰ μπορῆ νὰ συγκριθῆ μὲ τὴν Βιεννέζικη.

Ἴδου καὶ τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν ποὺ ἔλαβαν μέρος γιὰ πρώτη φορά στὴν συναυλία τῆς Ἑλληνικῆς Χορωδίας καὶ κατεχειροκροτήθησαν μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τὸ πολυπληθὲς κοινὸν ποὺ εἶχε κατακλύσει τὰ «Ὀλύμπια».

Σοπράνοι I :

Μαρ. Βλάχου, Ἀλίκη Γαλάνη, Ξανθ. Μαργαρίτου, Ἐλεων. Γκικόντη, Δέσπ. Γκρέκα, Ρέα Δεκουλάκου, Ἰὼ Δεκουλάκου, Νεφ. Καραγιάννη, Φωφὼ Καμβασινοῦ, Σμαρῶ Κλωνάρη, Αἰκατ. Λαγοῦ, Μαρία Μωραΐτου, Ἀθηνᾶ Παντερλῆ. Βασ. Πρωτογεροπούλου, Νίνα Σπανοδάκη, Εὐάγ. Λάρυγγας, Γερ. Μουλίνος, Γρηγ. Μουλίνος, Τάκης Λάφης,

Δημ. Τσόπελας, Φίλ. Οἰκονόμου, Ἀλ. Γκινᾶκος, Κ. Χρυσανθέας, Διον. Παναγόπουλος.

Σοπράνοι II :

Λούση Παπαγιάν, Ἀναστ. Λυμπεροπούλου, Μαρ. Καλαποθάκη, Αἰμ. Τσόπελα, Μιχ. Τσόπελα, Στυμφ. Ἀντύπα, Σοφία Γκιζελῆ, Μίκα Παπανικολάου, Κωνστ. Βλάχος, Νικόλ. Δοντάς. Ἡλ.

Δημητριάδης, Πέτ. Δημητριάδης Στ. Λάρυγγας, Κωνσ. Λυμπερόπουλος, Δημ. Παπαδάκης, Ἄρ. Σιμόπουλος, Χρ. Οἰκονόμου, Νικόλ. Δόσιος.

Ἄλτοι :

Ζωὴ Σπυροπούλου, Εὐάγ. Ἀλαμάνος, Γ. Βαμβακάρης, Βίκτωρ Γκικόντης, Χρ. Λεούσης, Δημ. Προφίλης, Γ. Τσαντίλης, Στεφ. Φακωλάς, Ματθ. Χελιώτης, Κωνστ. Ψαλλιδᾶς, Νικόλ. Πλιτάς, Μιχ. Βελουδάκης, Φρ. Παπαιοκονόμου.

«Τὰ Ἑλληνόπουλα» ἀποτείνουν σ' ὅλα αὐτὰ τὰ παιδάκια, ποὺ μὲ τίς γλυκὲς καὶ ἀβίαστες φωνοῦλες τους, μᾶς προσέφεραν μιὰ τόσο μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσι, τὰ θερμά τους συγχαρητήρια, καὶ ἐκφράζουν τὴν εὐχὴ, γρήγορα κι' ἄλλα παιδάκια νὰ σπεύσουν νὰ τὰ μιμηθοῦν καὶ νὰ καταταχθοῦν ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴ σημαία τῆς Ἑλληνικῆς Χορωδίας γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ τόπος μας χάρις σ' αὐτὰ ν' ἀποκτήσῃ γρήγορα ἓνα πρότυπο παιδικῆς Χορωδίας.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΤΟΜΜΥ ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΥ

Ὁ Ἀλβέρτος Μύλλερ, πού ἦταν διευθυντῆς ἐνὸς ἵπποδρομίου, γνωστοῦ μὲ τὸ ὄνομα του, ἦταν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ, ἓνα ἀνθρώπινο κτῆνος.

Δὲν ὑπῆρχε ἐλάττωμα πού νὰ μὴ τὸ εἶχε. Ἦταν κακός, μέθυσο, πλεονέκτης, φυλάργυρος καὶ ἀκόμη καὶ τεμπέλης. Ὅλο του τὸ προσωπικὸ δὲν μπορούσε νὰ τὸν ὑποφέρει, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸν φοβόταν σὰν τὸ διάβολο.

Ἐκεῖνος ὅμως πού τραβοῦσε τὰ πιά πολὺ ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο αὐτὸν ἀνθρώπο ἦταν ἓνας μικρὸς ὄρφανός, μόλις δώδεκα χρόνων, ὁ Λουδοβίκος Μανές, ὁ ὁποῖος μ' ὄλο πού

ἦταν τόσο νέος εἶχε ἤδη μεγάλη ἐπιτυχία ὡς ἵππεύς.

Ἀντὶ ὅμως ὁ Μύλλερ νὰ εἶναι ἐνθουσιασμένος μαζί του, δὲν ἔχανε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν καταδιώξει καὶ δὲν ἐδίσταζε γιὰ τὸ παραμικρὸ νὰ τοῦ τὶς βρέχει μὲ τὸν σκληρότερο τροπὸ.

Ὁ Λουδοβίκος Μανές ἦταν πολὺ δυστυχισμένος καὶ θάθελε πολὺ νὰ φύγει ἀπὸ τὸ ἵπποδρόμιο. Ἀλλὰ πού νὰ πάη; Δὲν εἶχε οὔτε οἰκογένεια, οὔτε φίλους. Κι' ἔπειτα ἀγαποῦσε πολὺ τὸ ἐπάγγελμά του... καὶ πρὸ πάντων ἐλάτρευε τὸν Τόμμυ, τὸ ἀγαπημένον αὐτοῦ ἄλογο, ἓνα θαυμάσιο κατάλευκο ἄτι.

Ὁ Τόμμυ ἦταν ὁ μόνος φίλος τοῦ Λουδοβίκου, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Λουδοβίκος σ' αὐτὸν ἐρχόταν νὰ ἐμπιστευθῆ ὅλες του τὶς δυστυχίες, κάθε φορὰ πού ὁ διευθυντῆς τοῦ ἵπποδρομίου τὸν ἐκακομεταχειρίζετο.

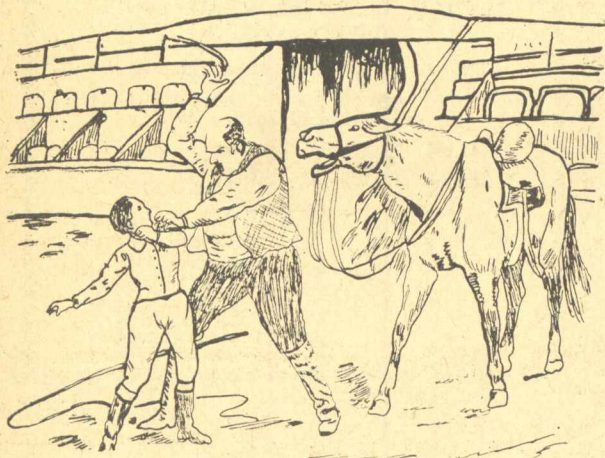
Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Τόμμυ γιὰ τὸν Λουδοβίκο ἦταν κι' αὐτὴ πολὺ μεγάλη, κι' ὅταν ἔβλεπε τὸν Μύλλερ νὰ τὸν κτυπᾷ, ἔ-

χραιμέτιζε ἀπὸ ἀγανάκτησι.

Μιὰ μέρα μάλιστα ἐνῶ ἐγίνοντο πρόβες γιὰ τὴν βραδυνὴ παράστασι καὶ ὁ διευθυντῆς, κατὰ τὴν καλὴν του συνήθεια κακομεταχειρίζετο χωρὶς λόγο τὸν δύστυχο τὸν Λουδοβίκο, ὁ Τόμμυ πλησίασε τὸν Μύλλερ καὶ ξαφνικὰ τοῦ δάγκασε τὸν δεξιὸ βραχίονα.

Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ πραξικοπήματος ἦταν νὰ μείνῃ ὁ διευθυντῆς τοῦ ἵπποδρομίου δέκα πέντε μέρες στὸ κρεβάτι γιατί ἡ πληγὴ του ἦταν ἀρκετὰ σοβαρὴ καὶ ὁ Λουδοβίκος νὰ χαρῆ δέκα πέντε μέρες ἡσυχία.

Ὁ Ἀλβέρτος Μύλλερ ἦταν φυσικὰ ἔξω φρενῶν ἐναντίον τοῦ ἀλόγου καὶ δὲν ἦταν ἡ

διάθεσις πού τοῦ ἔλειπε γιὰ νὰ τὸ ξεκάνῃ. Ἄς μὴ ξεχνᾶμε ὅμως πὼς ἦταν καὶ φυλάργυρος καὶ πὼς ὁ Τόμμυ ἄξιζε τοῦλάχιστο τρεῖς χιλιάδες φράγκα, γι' αὐτὸ ὁ Μύλλερ ἀρκέσθηκε σὲ μερικὲς καμτσικὲς καὶ μὲ τέτοιο μάλιστα τροπὸ δοσμένες ὥστε νὰ μὴ θίξουν τὸ στυλνὸ του τρίχωμα.

Τὸ κακὸ ὅμως ἦταν πού τὸ μάθημα πού ἔδωσε ὁ Τόμμυ στὸν διευθυντῆ τοῦ ἵπποδρομίου δὲν ὠφέλησε καὶ σὲ πολλὰ πράγματα.

Τὸ ἐναντίον μάλιστα, μόλις ὁ Μύλλερ ἔγινε καλά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ κερδίσῃ τὶς ἡμέρες πού εἶχε χάσει ἄρχισε νὰ φέρεται ἀκόμη πούρ βάνανσα στὸν δύστυχο τὸν Λουδοβίκο. Δὲν τὸν κτυποῦσε μόνον, ἀλλὰ τοῦ ἐπέβαλλε καὶ τὶς πιὸ σκληρὲς τιμωρίες. Πότε τὸν ἀνάγκαζε νὰ κοιμηθῆ τὴν νύχτα στὸ ὑπαιθρο, πότε τὸν ἔδενε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τὸν ἄφινε γιὰ ὄρες ἔτσι μέσα στὸ τροχόσπιτο καὶ χίλια δυὸ ἄλλα βασανιστήρια.

Ὅλος ὁ θίασος ἦταν ἀγανακτισμένος, ἀλλὰ καὶ τόσο τρομοκρατημένος ἀπὸ τὸν ἄγριο διευθυντῆ πού δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ.

Μιὰ μέρα ὁ Μύλλερ εἶχε πῆ περισσότερο κρασί, ἦταν ἐντελῶς μεθυσομένος καὶ ἀποπερνε ὅποιον εὔρισκε μπροστά του.

Ἐξαφνα μιὰ ἰδέα διαβολικὴ τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό. Ἐφώναζε ἓνα κλάουν πού περνοῦσε ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ καὶ τοῦ λέει: —Πήγαινε ναῦρης τὸν Λουδοβίκο καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἀμέσως ἐδῶ.

Ὁ κλάουν ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσῃ καὶ πῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Λουδοβίκο.

—Κακόμοιρε τοῦ εἶπε, ὁ διευθυντῆς σὲ ζητᾷ καὶ σὲ λυπᾶμαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Ποιὸς ξέρει τί σχεδιάζει νὰ σοῦ κάμῃ πάλι; Ἄ! Ἄν μπορούσαμε νὰ συμφωνούσαμε ὅλοι γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε ἓνα καλὸ μάθημα.

Ὁ Λουδοβίκος μελαγχολικός, διευθύνθηκε πρὸς τὸ τροχόσπιτο τοῦ διευθυντοῦ.

Μόλις ὁ Μύλλερ τὸν εἶδε, ἐμούγκρισε σὰν ἄγριο θηρίο:

—Νὰ σε λοιπόν, παρουσιάστηκες, ἄλλη φορὰ νὰ μοῦ κάνῃς τί χάρι ὅταν σὲ φανάζω νὰ φθάνῃς στὴν στιγμὴ, νὰ γιὰ νὰ μάθῃς νὰ περπατᾷς πιὸ γρήγορα!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἔδωσε μιὰ κλωτσιά.

Ὁ Λουδοβίκος ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν πόνον, ἐνῶ ὁ Μύλλερ ἔσκαζε στὰ γέλια.

—Δὲν εἶμαι δὰ καὶ τόσο κακὸς ἐξηκολούθησε, ἀπὸδειξίς πού σὲ ζήτησα γιὰ νὰ σὲ τρατάω ἓνα ποτήρι κρασί.

—Δὲν διψῶ, ψιθύρισε ὁ Λουδοβίκος καὶ ἔφετε, κύριε διευθυντά, πὼς δὲν πίνω ποτὲ κρασί.

—Καὶ βέβαια τὸ ξέρω καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ πῆς.

Γέμισε ἓνα ποτήρι καὶ τὸ ἔτεινε στὸν Λουδοβίκο, ἀλλὰ ὁ μικρὸς δὲν τὸ πῆρε.

—Πάρε αὐτὸ τὸ ποτήρι καὶ ἀδειασέ το ἀμέσως!

Ὁ Λουδοβίκος ὅμως δὲν ἀντεῖχε ἄλλο. Μὴ μπορῶντας πιά νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησί του, ἄρπαξε τὸ ποτήρι καὶ τὸ πέταξε στὰ μοῦτρα τοῦ διευθυντοῦ.

—Νὰ, γιὰ νὰ δῆτε πὼς τ' ἀδειάζω τὸ ποτήρι!

Ἐξαλλος ὁ Μύλλερ σηκώθηκε ἄρπαξε τὸν Λουδοβίκο ἀπὸ τὸν γακὰ καὶ τὸν ξετίναξε σὰν νάταν κανένα πούπουλο, ἔπειτα

τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸν ἔσφιγγε μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Ὁ Λουδοβίκος αἰσθανόταν πὼς δὲν ἀντεῖχε ἄλλο, προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερωθῆ, ἀλλὰ τοῦ κάκου, οἱ δυνάμεις του ὄλο καὶ τὸν ἐγκατέλειπαν κι' εἶχε γίνεο χλωμὸς σὰν νεκρός.

Ἐξαφνα ἡ πόρτα τοῦ τροχόσπιτου πού ἦταν κλειστὴ ὑπεχώρησε μ' ἓνα τρομερὸ θόρυβο.

Ἦταν ὁ Τόμμυ, τὸ ἄσπρο ἄλογο, πού εἶχε διαισθανθῆ πὼς ὁ κύριός του διέτρεχε κίνδυνον καὶ σπάζοντας τὴν ἀλυσίδα πού τὸ κρατοῦσε φυλακισμένον στὸν σταῦλο, εἶχε τρέξει εἰς βοήθειά του.

Ἦρθε μὲσα στὸ τροχόσπιτο καὶ πρὶν νὰ καταλάβῃ ὁ Μύλλερ τί συνέβαινε, τὸν ἄρπαξε σφιχτὰ μὲ τὰ δόντια του ἀπὸ τὸν γακὰ κι' ἔπειτα ὀπισθοχωρῶντας καὶ σέρνοντας τὸν διευθυντῆ, πού ἦταν μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸν φόβο του, ἐβγήκε ἀπὸ τὸ τροχόσπιτο.

Ὅλο τὸ προσωπικὸ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν σκηνὴ χωρὶς σχεδὸν νὰ μπορῆ νὰ συγκρατήσῃ τὴ χαρὰ του.

Ὁ Τόμμυ ἐν τῷ μεταξὺ σέρνοντας πάντα τὸν Μύλλερ ἔφθασε ὡς τὴν ὄχθη ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ πού κυλοῦσε καμμιὰ διακοσαριὰ μέτρα ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τοῦ ἵπποδρομίου. Κι' ἐκεῖ δίνοντας μιὰ πεταξιά στὸν διευθυντῆ τὸν ἔρριξε μὲσα στὸ νερό.

Ὁ Ἀλβέρτος Μύλλερ θὰ ἐπνίγετο ἀσφαλῶς ἂν ὄλος ὁ θίασος δὲν εἶχε τρέξει νὰ τὸν τραβήξῃ μὲσα ἀπὸ τὸ ποτάμι.

Ἀλλὰ τὸ λουτρὸ αὐτὸ τοῦ κόστισε μιὰ περιπνευμονία πού τὸν κράτησε στὸ κρεβάτι δυὸ μῆνες. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τοῦ δόθηκε φαίνεται εὐκαιρία νὰ κάνῃ διαφόρους συλλογισμοὺς γιὰ τὴν φρικτὴ διαγωγή του. Καὶ ὅταν ἔγινε καλὰ ζήτησε ἀπὸ τὸν Λουδοβίκο νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

—Ἦμουν ἓνα κτῆνος, τοῦ εἶπε καὶ ντρέπομαι γιὰ ὅ,τι ἔκανα, θέλεις νὰ ξεχάσῃς τὴν ἐλεεινὴ διαγωγή μου ἀπέναντί σου;

—Εὐχαρίστως, κύριε διευθυντά, εἶπε ὁ Λουδοβίκος, μ' ὅλη του τὴν καρδιά.

Ὁ Ἀλβέρτος Μύλλερ ἐκράτησε τὸ λόγο του. Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα δὲν ξανάπια ποτὲ κρασί κι' ἔγινε ἓνας καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνθρώπος πού ἀπέκτησε τὴν ἐκτίμησι ὄλου τοῦ προσωπικοῦ του κι' ἀκόμη, πρῶτα πού ἦταν δυσκολώτερο καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Τόμμυ.

Πιπὴ Τέχνη

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Περάσαμε γρήγορα γρήγορα τις αἰθουσες πού είναι οἱ σαρκοφάγοι, πετρινα φέρετρα μεγαλοπρεπή σάν σπιτάκια μὲ παραστάσεις μάλλον χαρούμενες, ἴσως γιὰ ἀντίθεση, καὶ μπήκαμε στις αἰθουσες τῶν Ἀγγείων...

—Θείτσα, ἐδῶ δὲν καταλαβαίνω πολλά πράγματα θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆς ἐσύ... Ἐγὼ σ' ἀκούω μὲ προσοχή...

—Δὲν ἔχω καὶ πολλά πράγματα νὰ σοῦ πῶ, Φάνη μου... Ἡ αἴθουσα τούτη εἶναι ἡ γεωμετρικὴ αἴθουσα τῶν Ἀγγείων...

—Εἶναι τὸ πρῶτο εἶδος τῆς ἀγγειοπλαστικῆς καὶ ἀγγειογραφίας... Ὅπως κάθε πρωτόγονη ἐποχὴ μοναδικὴ διακόσμησή της ἔχει τὰ γεωμετρικὰ σχήματα, γραμμές, κύκλους σταυρούς, τετράγωνα, τρίγωνα κτλ. Ἔτσι καὶ ὁ 8ος καὶ 7ος αἰώνας... Μόνο πῶς τώρα τὰ γεωμετρικὰ στολίδια ἔγιναν πολυποίκιλα, συνθετώτερα, καὶ μὲ χίλιους τρόπους τοποθετημένα... Κοίταξε μορφοῦδες καὶ Μαιάνδρους... Δὲς ἀκόμη καὶ ἀνθρώπινες παραστάσεις... Μὰ τὸ στήθος, ἡ κοιλιὰ, τὸ κεφάλι εἶναι τριγωνικά... ὅλο γραμμές γεωμετρικές... ἀληθινὸ θαῦμα στολισμοῦ...

—Στὴ δευτέρῃ αἴθουσα τώρα, θείτσα...

—Ἄ! ἐδῶ σίγουρα εἶναι νεώτερη ἐποχὴ...

Τὰ ἀγγεῖα ἔχουν κόκκινο καλοψημένο φόντο καὶ οἱ μορφές τῶν ἀνθρώπων εἶναι κατάρμαρες... Μὰ εἶναι πιά πολὺ καλὰ ζωγραφισμένα τὰ σώματα, ἀθλητικά καὶ ὠραῖα... Εἶναι τῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς θεία;

—Ναί, Φάνη, τὰ ἀγγεῖα αὐτὰ εἶναι τὰ «Μελανόμορφα» ὅπως τὰ λέγαν, τοῦ ἔκτου αἰώνα! Δὲς ποικιλία στὰ σχήματα... Ἄλλα σάν κανατάκια, ἄλλα σάν κούπες, ἄλλα μὲ δυὸ αὐτιά, ἄλλα μὲ ἓνα...

—Ἐξέρω μερικά ὀνόματα, θεία... Νὰ αὐτὰ ἐδῶ εἶναι οἱ Παναθηναϊκοὶ ἀμφορεῖς πού ἐξάριζαν στους νικητὲς τῶν Παναθηναίων γεμάτους μὲ λάδι ἀπὸ τὴν ἱερὴ ἔλθα τῆς Ἀθῆνας... Αὐτὰ τὰ

κουπία λέγονται «κόλικες» καὶ αὐτὰ τὰ κανατάκια «ὕδριες»...

—Πολὺ ὠραία Φάνη... Πᾶμε τώρα στὴν ἄλλη αἴθουσα... Τὰ δοχεῖα τώρα γίνονται ἐρυθρόμορφα, δηλαδή τὸ φόντο βάφεται στυλπνὸ μαῦρο καὶ οἱ μορφές ἀνατομικώτερα ζωγραφισμένες τώρα ξεχωρίζουν ἐρυθρὲς μὲ τὸ χρῶμα τοῦ ἀγγείου... Κι' ἄλλα χρώματα στολίζουν τὰ κεφάλια καὶ τὰ φορέματα καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς διακοσμητικῆς λέγεται «ὠραῖος»...

Ἐδῶ πῶ κατὰ τὰ χρώματα πληθαίνουν, οἱ μορφές εἶναι πῶ πολλές, τὰ φορέματα ἀναδεικνύονται μὲ περισσότερες λεπτομέρειες καὶ ὁ ρυθμὸς τώρα λέγεται «πλούσιος»... Εἶναι ὁ 5ος καὶ 4ος αἰών... Ἡ ζωγραφικὴ τῶν ἀγγείων παίρνει μυθολογικὲς παραστάσεις καὶ ἀκολουθώντας τὴν ἐξέλιξη τῆς ἄλλης τέχνης, κάνει ἀρμονικὰ σώματα καὶ ἐξιδανικευμένες μορφές...

—Θείτσα θέλω νὰ μοῦ δείξης τώρα τις περίφημες «ληκύθους» πού μὲ μῦρα καὶ λάδι ἐρόσφρασαν στους νεκροὺς οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλοιφον τὰ σώματά τους ἢ τὴ νεκρικὴ στήλη τους.

—Νὰ ὅλη αὐτὴ ἡ βιτρίνα εἶναι Λευκὰ Ἀττικὰ ληκύθια ἀπ' αὐτὰ πού λές... Παριστάνουν

πάντα «πρόθεση νεκροῦ» ἐδῶ τὸν μεταφέρουν δυὸ φερστοὶ ἄγγελοι, ὁ ὕπνος καὶ ὁ Θάνατος. Ἐδῶ μὲ γυναίκα τοποθετεῖ ληκύθια στὸν τύμβο καὶ πλαῖ ἀόρατος τάχα στέκεται ὁ νεκρός...

—Κι' ἀρχίσαμε νὰ ἐξετάζουμε ἓνα, ἓνα τὰ ὠραῖα λευκὰ μακρόλαιμα ἀγγεῖα πού βρέθηκαν μέσα στους Ἀττικοὺς τάφους.

Σὲ λίγο βγαίναμε πιά ἀπὸ τις τελευταῖες αἰθουσες τοῦ Μουσείου.

Πλήθος μικρὰ πῆλινα ἀγαλματάκια γέμιζαν τις βιτρίνες... Δὲς παιχνιδάκια ἢ χωριτωμένα μπιμπλώ. Ὁδήγησα τὸ Φάνη στὴ βιτρίνα τῶν Ταναγραίων.

—Δὲς Φάνη ὠραία κορίτσια, σάν μικρὲς χωριτωμένες κουκλίτσες... Ἄλλες καθισμένες, ἄλλ-

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΣΤΕ

Μία λυσσιασμένη λέαινα

Ἀκούσατε βέβαια πολλὲς φορὲς νὰ γίνε-ται λόγος γιὰ ἓνα σκύλο ἢ μιὰ γάτα πού ἔχουν πάθει ἀπὸ λύσσα. Κάποτε αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ πρόβατα. Ἀλλὰ γιὰ ἓνα ἄγριο θηρίο λυσσιασμένο εἶνε πολὺ σπανιώτερο ν' ἀκούσῃ κανεὶς νὰ ὀμιλοῦν.

Εἶνε ἀλήθεια πῶς εὐτυχῶς εἰς τις πολιτισμένες χώρες τὰ ἄγρια θηρία δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνον εἰς τοὺς ζωολογικοὺς κήπους, καὶ μόνον ἐκεῖ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ παρακολουθήσῃ.

Πρὸ τινων ἐτῶν μετέφεραν εἰς τὸν ζωολογικὸ κήπο τοῦ Παρισίου μιὰ θυμασία λέαινα. Ἡ λέαινα αὐτὴ ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔδειξε καταφανῆ συμπτώματα μελαγχολίας, ἤρνεϊτο νὰ φάῃ κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περίοδο νευρικότητος κατέληξε νὰ προσβληθῇ ἀπὸ παραλυσία τῶν ἄκρων. Ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα εἶνε τῆς λύσσης. Ἐνας σκύλος λυσσιασμένος δὲν ἔμπορεῖ νὰ τραφῇ καὶ ἀποθνήσκῃ ἀπὸ αἰτία. Συγγρο-νως ὅμως κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ νευρική του τὸν σπρόχηνε νὰ δαγκάνῃ ὅ,τι βρῇ μπροστὰ του, εἴτε ἀνθρώπους, εἴτε ἄλλα ζῶα. Κι' ἔτσι μεταδίδει τὴν λύσσα δι' ἑνὸς μικροβίου πού εὐρίσκεται στὸ σάλιο του.

Σχετικῶς μὲ τὴν λέαινα, ἠθέλησαν νὰ ἐξακριβώσουν ἂν πράγματι ἦταν λυσσια-

λες ὄρθιες μὲ τὸ ψαθάκι τους καὶ τὴ βεντάλια τους πού πᾶνε περίπατο... Δὲς μὲ τι χάρι ἀνασχάνουν τὸ φόρεμά τους... Βρέθηκαν στους τάφους τῆς Τανάγρας (χωριὸ τῆς Βοιωτίας) καὶ εἶναι ὀνομαστὲς γιὰ τὴν χάρι καὶ τὴν κομψότητά τους... Νὰ καὶ γρηοῦλες κομικὲς καὶ ἀστεῖα ἀνθρωπάκια... Δὲς πῶς ἦσαν διασκεδαστικὰ παιχνίδια παιδιῶν.

—Καὶ τί ἦσαν θείτσα;

—Ἀφισρώματα στους νεκροὺς Φάνη... Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἠθέλαν ν' ἀφήσουν χωρίς λίγη χαρὰ τοὺς νεκροὺς των... Λίγο γέλιο, λίγη ζωὴ καὶ πολλὴ χάρις, χυμένα σ' ἓνα τέτοιο κομμοτέχνημα θάκανε τοὺς νεκροὺς νὰ θαρροῦν πῶς βρίσκονται ἀκόμη στὸν ἀπάνω κόσμον πού τόσο ἐλάτρευαν.

—Κουβεντιάζοντας φθάσαμε στὴν ἐξοδὸ.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μουσείου εἶχε τελειώσει. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ στὴν Ἀκρόπολη, ἡ γλυπτική καὶ ἀγγειογραφικὴ στὸ Μουσεῖο μᾶς εἶχαν δελεῆσ' ὅλη τὴν ἐξέλιξή τους.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ ΠΑ ΠΑΔΑΚΗ

σμένη. Ἐγινε λοιπὸν ἡ σχετικὴ νεκροψία καὶ τὸ μικρόβιο τῆς λύσσης ἀνεκαλύφθη εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ δυστυχοῦς ζῴου.

Πῶς ὅμως συνέβη νὰ πάθῃ ἡ λέαινα ἀπὸ λύσσα ἀφοῦ κανένα ἄλλο ζῶο δὲν τὴν εἶχε δαγκάσῃ; Δὲν εἶνε ἀπίθανος ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἡ λέαινα ἔφαγε κρέας ἀπὸ ζῶο προσβεβλημένο ἀπὸ λύσσα καὶ ὅτι προσεβλήθη καὶ αὐτὴ ἐξ αἰτίας κάποιας ἀμυχῆς πού πιθανὸν νὰ εἶχε εἰς τὸ χεῖλος της.

Ὅστε καθὼς βλέπουμε καὶ τὰ ἄγρια θηρία ἔμποροῦν καὶ αὐτὰ νὰ προσβληθοῦν ἀπὸ τὴν φοβερὴ αὐτὴ ἀσθένεια.

Ὁ κίνδυνος τοῦ πάγου

Εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, πού δὲν θ' ἀργήσουν νὰ μᾶς ἔλθουν συνηθίζουμε νὰ κάνουμε μεγάλη κατάχρησι πάγου γιὰ νὰ δροσισοῦμε.

Πρέπει ὅμως νὰ ξεύρετε ὅτι τόσο ὁ φυσικὸς πάγος ὅσον καὶ ὁ τεχνητὸς εἶνε ἓνας μεγάλος φορέτης μικροβίων, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποφεύγετε ἐπιμόνως, νὰ κάνετε χρῆσιν ἐσωτερικῆν.

Μπορεῖτε δηλαδή νὰ μεταχειρισθῆτε τὸν πάγο εἰς τὴν παγωνιέρα σας ἢ ἂν δὲν ἔχετε παγωνιέρα νὰ τὸν τοποθετήσετε σ' ἓνα κουβᾶ καὶ ν' ἀκουμπήσετε ἐκεῖ μποτίλιες μὲ νερὸ γιὰ νὰ παγώσῃ. Ποτὲ ὅμως δὲν πρέπει νὰ βάζετε κομμάτια πάγου μέσα στὸ νερὸ πού θὰ πῆτε, τὸ μικρόβιο τοῦ τύφου σᾶς παραμονεύει.

Τὸ μεγάλο ψῦχος δὲν εἶνε ἱκανὸ νὰ τὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅπως πολλὰ ἐξ αὐτῶν δὲν ἐξολοθρεύονται οὔτε μὲ τὴν θερμότητα τῶν 100 βαθμῶν πού ἔχει τὸ κοχλάζον νερὸ.

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἰσθε πολὺ προσεκτικοὶ ἂν θέλετε τὴν υγεία σας καὶ νὰ ὑπομένετε ἐν ἀνάγκῃ τις μεγάλες ζέστες παρὰ νὰ ρισκοκινδυνεύσετε.

Ἐν τούτοις ὁ τεχνητὸς πάγος ἔμπορεῖ νὰ κατασκευασθῇ μὲ νερὸ διῦλισμένο καὶ τότε εἶνε ἀπολύτως καθαρὸς καὶ ἀβλαβής.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε ποτὲ βέβαιος ὅτι πράγματι ἐλήφθησαν ὅλες ἡ ἀπαιτούμενες προφυλάξεις, γι' αὐτὸ εἶνε καλλίτερα νὰ τὸν ἀποφεύγῃ.

Θ. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΗΕΡΗΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

— Ἐμπρός λοιπόν ἄς κατασκευάσουμε ἓνα ρομβητή... ἀλλὰ ἐξήγησέ μου σὲ παρακαλῶ τὴ σκέψι σου... δὲν εἶμαι ξέρεϊς πολλὸ δυνατὸς σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ πράγματα.

— Ἀκουσέ με λοιπόν... Ξέρεις πὼς πέρασα μιὰ δλόκληρη μέρα καὶ μιὰ δλόκληρη νύχτα μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά. βυθισμένος σὲ σκέψεις... Νὰ λοιπόν τὶ ἀποτελεσμα ἔβγαλα Ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὴν σπηλιά μιὰ ὑπόγειος συγκοινωνία μὲ τὴν θάλασσα. Ὅταν ἡ θάλασσα ἀνεβαίνει, ἡ φυσικὴ αὐτὴ σύραξ πλημμυρίζει μὲ νερὸ πὸν χάνεται μέσα στὴ γῆ ἢ ξαναγυρίζει στὴ θάλασσα. Ἐκεῖνο πὸν γιὰ μᾶς εἶνε ἀνεκτίμητο εἶνε ὅτι μπορούμε, τὴν δύναμη αὐτὴ τῆς θάλασσας πὸν εἰσορμᾶ μέσα στὴν σύραγα νὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε γιὰ νὰ κινήσουμε ἓνα τροχό. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κατασκευάσουμε ἓνα ρομβητή, τοῦ ὁποῖου ὁ ἄξων καθέτως τοποθετημένος, θὰ συνδέεται μὲ τὸν παραγωγὸ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ μᾶς.

Ἐχω συγκεντρώσει ἐδῶ τὰ ἀπαιτούμενα ἐξαρτήματα, βρήκα μερικὲς μεταλλινὲς πλάκες, πὸν θὰ εἶνε πολλὸ κατάλληλες γιὰ τὰ πτερόγυια τοῦ ρομβητή, καθὼς καὶ ἓνα σωλῆνα, μέσα ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ εἰσορμᾶ τὸ νερὸ. Βρήκα ἀκόμη τσιμέντο γιὰ νὰ στερεώσουμε ὅλα αὐτὰ, μερικὲς βίδες, κάτι ρόδες, μιὰ τανάλια, ἓνα σφυρί. Δὲν μᾶς ἀπομένει λοιπὸν παρὰ ν' ἀρχίσουμε τὴν ἐργασία μᾶς, ἔχοντας ὅπ' ὄψιν ὅτι εἶνε ἀπαραίτητο νὰ τὴν φέρομε εἰς πέρας ἐντὸς δέκα ἔξη ὥρων, γιὰτὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνῶμε ὅτι τὸ ρεῦμα κυκλοφορεῖ μέσα στὴν ὑπόγειο σύραγα ἐπὶ ὀκτὼ συνεχεῖς ὥρες, κατὰ τίς ὁποῖες φυσικὰ δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα.

Ἐὰν λοιπὸν κατορθώσουμε ἢ μηχανὴ μᾶς νὰ λειτουργήσῃ ὁμαλὰ θὰ μπορούμε τότε πιά νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ ἠλεκτρικὸ μᾶς ρεῦμα καὶ νὰ ἐγκαταστήσουμε ἓνα σταθμὸ ἀσύρματου, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν τὰ εὐρωπαϊ-

κὰ σκάφη πὸν διασχίζουν τὴ θάλασσα τῆς Κίνας.

— Ρολάνδε, ἀνεφώνησα μὲ θαυμασμό, ξέρεις πὼς εἶσαι σπουδαῖος ἄνθρωπος; Βρήκες τὸ μόνον μέσον τῆς σωτηρίας μᾶς.

— Ἐντούτοις ὑπάρχει ἀκόμη ἓνα σκοτεινὸ σημεῖον.

— Ποιό;

— Θὰ χρειασθῇ νὰ γκρεμίσουμε μερικὲς προεξοχὲς τοῦ βράχου καὶ μοιραίως οἱ Κινέζοι θὰ ἀκούσουν τὸν κρότο.

— Γι' αὐτὸ κάνουμε λοιπὸν, ἐρώτησα μὲ ἀπόγνωσι. Γι' κρίμα πὸν οἱ πειρατὰι δὲν γύρισαν ἐδῶ τοῦλάχιστο δύο μέρες ἀργότερα.

— Καὶ βέβαια εἶνε κρίμα! Γι' χρησιμεύει ὅμως νὰ μιλοῦμε γιὰ τὸ παρελθὸν ἀφοῦ τὸ μέλλον εἶνε ἐκεῖνο πὸν πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολῇ. Ἐκεῖνο πὸν θὰ κάνουμε τὴν ὥρα εἶνε νὰ προσπαθήσουμε νὰ κατασκοπεύσουμε τοὺς γείτονάς μᾶς.

Χωρὶς νὰ προσθέσω τίποτα ἄλλο ἀκολούθησα τὸν Ρολάνδο καὶ μαζὺ ἀνεβήκαμε σὲ κάτι ποκρήμνους βράχους ὅπου ξαπλωθήκαμε μπρούμητα καὶ κατοπιεύσαμε τὸν ὀρίζοντα πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Ἡ θάλασσα ἦταν γαλήνια, ὁ ὀρίζων διαγῆς. Ὅντε πανί, ὄντε καπνὸς δὲν ἐφαίνετο σ' ὅλη τὴ πέριξ ἔκτασι. Ἐπάνω στὸ νησαίον οἱ Κινέζοι πηγαينوῦρχοντο μετακομίζοντας μεγάλα κούτσουρα, πὸν τὰ ἐσώριαζαν σὲ μιὰ γωνιά τῆς ἀκτῆς.

— Γι' αὐτὸν τάχα; ἐρώτησα ψιθυριστὰ τὸν Ρολάνδο.

— Τὴν συνειδησμένην τὸν δουλειά, Γεράρδε, μοῦ ἀπήντησε ἐκεῖνος... Ἐτοιμάζουν τὴν καύσιμο ὕλη πὸν θὰ τοὺς χρειασθῇ γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσουν πάλι κανένα δυστυχισμένον πλοῖο...

— Ρολάνδε, εἶπα σφίγγοντας τὰ δόντια μου, πρέπει νὰ ἐμποδίσουμε τὸ καινούργιο

αὐτὸ ἐγκλημα.

— Δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση, ἀλλὰ πὼς;... Γι' αὐτὸν νὰ κάνουμε δύο ἄνδρες ἐναντίον τῶσων Κινέζων;... θέλεις μήπως νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε μὲ τὰ περιστροφὰ μᾶς... θὰ ἦταν σὰν νὰ πηγαίναμε σὲ βέβαια αὐτοκτονία.

— Τότε λοιπὸν ἄς περιμένουμε μέχρις ὅτου βάλουμε σὲ κίνησι τὸν ἀσύρματό μᾶς.

Ὁ Ρολάνδος δὲν ἀπήντησε καὶ φύγαμε γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν σπηλιά μᾶς, ἀρκετὰ δυσσασθημένοι γιὰ ὅ,τι εἴχαμε ἰδῆ. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἐμείναμε κρυμμένοι καὶ τὴν χρησιμοποιήσαμε εἰς τὸ καθάρισμα τῶν διαφόρων ἐξαρτημάτων πὸν θὰ μᾶς χραιοῖμεναι γιὰ τὸν ἀσύρματο. Ἦταν ἀρκετὰ κουραστικὸ γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ προσέχουμε νὰ μὴν κάνουμε κρότο, γὰ μιλοῦμε χαμηλόφωνα καὶ νὰ παρακολουθοῦμε τὰς κινήσεις τῶν Κινέζων.

Τὴν ἐπομένη ξαναπήγαμε μὲ τὸν Ρολάνδο στὸ παρατηρητήριό μᾶς. Οἱ Κινέζοι εἶχαν τελειώσῃ τὴν δουλειὰ τους καὶ ὁ σωρὸς τῶν ξύλων ἦταν ἔτοιμος γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ τὰ καταχθόνια σχέδιά τους. Στὸ πλᾶν εἶχαν τοποθετήσῃ μερικὸς ντενεκέδες βενζίνης, μὲ τὴν ὁποῖα θὰ ἐράντιζαν τὰ ξύλα στὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ φουρντώσουν εὐκολότερα.

Τὸ νησί αὐτὴ τὴν στιγμή ἐφαίνετο ἔρημο, κρῖνα ὅμως πὼς θὰ ἦταν ρυθοκύνδου νὰ προσεγγίσουμε περισσότερο καὶ προτιμήσαμε νὰ γυρίσουμε στὴν σπηλιά ὅπου οἱ δύο γυναῖκες μᾶς περιμέναν μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

— Κοιμηθήκατε τὰς ἐρώτησε ὁ Ρολάνδος;

— Καὶ βέβαια κοιμηθήκαμε! Ἐπειτα ἀπὸ τὴν χθεσινὴ ἀγκαρία εἴχαμε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀναπαυσεως, ἀπήντησε ἡ Ἐλβίρα μὲ ὕφος εὐθύμου.

— Ὅστε λοιπὸν ὅλα εἶνε ἐν τάξει... δὲ ξέρετε τίποτα νεώτερο γιὰ τοὺς γείτονάς μᾶς;

— Ὅχι, ἀπόλυτη σιωπὴ ἐπικρατεῖ στὸ καταφύγιό τους.

— Ἀκόμη καὶ τώρα;

— Καὶ τώρα ἀκόμη, κύριε Γεράρδε.

— Αὐτὸ φανερῶνει, παρετήρησε ὁ Ρολάνδος, ὅτι εἶνε ἀνησυχολημένοι μὲ τίς προετοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεως... ὁ θεὸς νᾶδιε νὰ ῥίχναν τὸ καρὰβι τους σὲ κανένα βράχο... Πάντως ἐμεῖς ἔχουμε μπροστά μᾶς ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ ἐνεργήσουμε,

γιὰτὶ δὲν θ' ἀνάψουν τὴν πυρὰ παρὰ μόνον τὴν νύχτα ὥστε τὰ θύματά τους νὰ μπορούν νὰ τὴν ἰδοῦν ἀπὸ μακρυνά.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πρόβλημα ἦταν ἔτοιμο καὶ καθήσαμε νὰ φᾶμε, γιὰτὶ ἡ ὄρεξις δὲν μᾶς ἔλειπε. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ φαγητὸ ὁ Ρολάνδος ἐπῆγε κ' ἐκάθησε γιὰ λίγο κοντὰ στὸν τοῖχο.

— Αὐτὴ τὴν στιγμή, μᾶς λέει, δὲν ἀκούει κανεὶς παρὰ μόνον ἓνα ψίθυρο. Δὲν θὰ εἶνε ἐκεῖ παρὰ δύο τρεῖς φύλακες. Μήπως μπορούσατε, δεσποινίς Ἐλβίρα νὰ καταλάβετε τί λένε;

Ἡ νέα ἔσπευσε ν' ἀκροασθῇ κ' ἀπήντησε.

— Ὅχι, ὁμολόγησε σὲ λίγο, μιλοῦν πολλὸ σιγὰ, καὶ σὰν νὰ σέρονται τὴν κουβέρτα τους. Ἐχω μιὰ ἰδέα ὅτι θάναυ μεθυμένον.

Ὁ Ρολάνδος ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸς.

— Ἐλα Γεράρδε, μοῦ εἶπε ἔπειτα, πᾶμε νὰ δοῦμε τί συμβαίνει.

Ἡ ἀκτὴ ἦταν ἐντελῶς ἔρημη, ὅντε ἔχνος Κινέζων δὲν ἐφαίνετο πούθενά, καὶ μόνον ὁ σωρὸς τῶν ξύλων ἐμαρτυροῦσε πὼς δὲν τοὺς εἴχαμε ἰδῆ στὸ ὄνειρό μᾶς. Κι' ὅταν φθάσαμε στὸ ὕψωμα ἀπ' ὅπου μπορούσε νὰ κατοπιεύσῃ κανεὶς ὅλον τὸν ὀρίζοντα μόλις συγκρατήσαμε τὴν καρὰ μᾶς διακρίνοντας στὴν θάλασσα τὸ πλοιάριο τῶν Κινέζων πὸν ἀπεμακρύνετο μὲ ἰκανὴ ταχύτητα.

— Φεύγουν, ἀνεφώνησα.

— Ἀληθῆ πᾶνε νὰ συναντήσουν τὴν λεία τους, δὲν εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο. Ἀφῆσαν ἐδῶ δύο τρεῖς φύλακας καὶ θὰ τοὺς ἀνέθεσαν ν' ἀνάψουν τὴν πυρὰ... Ἦότε θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ δράσουν, ἀπόψε τὴ νύχτα;... αὐριο;... ἀκόμη ἀργότερα;...

— Εἶτε ἀπόψε ἐνεργήσουν Ρολάνδε, εἶτε τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα, ἔχομε περισσότερο τοῦ δέοντος καιρὸ γιὰ νὰ διασκορπίσουμε αὐτὰ τὰ ξύλα καὶ νὰ τὰ ῥίξουμε στὴ θάλασσα.

— Θὰ ἦταν πράγματι ἓνας τρόπος νὰ τοὺς χαλάσουμε τὰ σχέδιά τους, ἀλλὰ τοὺς φύλακας πὸν ἄφησαν τί νὰ τοὺς κάνουμε;

— Ὅσο γι' αὐτοὺς δὲν εἶνε δύσκολο νὰ νὰ τοὺς ξεμπερδέψουμε.

— Γι' ἐννοεῖς Γεράρδε; νὰ τοὺς δολοφονήσουμε;

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε νὰ τοὺς λυπηθοῦμε. (Ἀκολουθεῖ)

Τὰ Ἑλληνόπουλα

Οἱ μαθηταὶ τῆς Ε' καὶ ΣΤ' Γυμνασίου τὴν ὥρα τῆς Γυμναστικῆς

Τὸ Πειραματικὸ

Καὶ ποῖο παιδί δὲν θ' ἄκουσε νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ Πειραματικὸ Σχολεῖο τοῦ Πανεπιστημίου! Ἄλλο ὅμως νὰ ἀκούτε νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸ καὶ ἄλλο νὰ τὸ δῆτε.

Ἐνα κτίριο θαυμάσιο, κτισμένο καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς νεωτέρας ὑγιεινῆς εἰς τὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Σκουφᾶ καὶ Λυκαβητοῦ. Μία διατήρησις ἐσωτερικῆς ἀμειψίας, αἶθουσαι ἀπέραντες, διάδρομοι ἀπαστράπτοντες ἐκ καθαριότητος καὶ στολισμένοι με καταπράσινα φυτὰ πού σᾶς γεμίζουν εὐθυμία, μιὰ ταράτσα, πού ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε αἶθριος χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν Γυμναστικὴ καὶ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ θαυμάσετε συγχρόνως τὶς ἐπιβλητικὰς γραμμὰς τῆς Ἀκροπόλεως, τὶς ἀπαλὲς ἀποχρώσεις τοῦ Ὑμητοῦ καὶ τὸν γραφικώτατο λοφίσκο τοῦ Λυκαβητοῦ.

Ἀλλὰ τί σημαίνει ἄρα γε ἡ ὄνομασία αὐτοῦ τοῦ σχολείου καὶ ποῖος εἶνε ὁ σκοπὸς του;

Τὸ Πειραματικὸ Σχολεῖο, καθὼς ἡ προσωνυμία του τὸ λέει, ἔχει ὡς σκοπὸ νὰ πειραματίζεται, νὰ δοκιμάζη δηλαδή καὶ νὰ ἐφαρμόζη τοὺς καλλιτέρους τρόπους διαπαιδαγωγήσεως τῆς νεολαίας, προσφέροντας συγχρόνως εἰς τοὺς διδάσκοντας ἐντὸς αὐτοῦ ἕνα εὐρὺ πεδῖον μελέτης καὶ ἐφαρμογῆς.

Ἡ σημασία τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ τοῦ σχολείου, κυρίως διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶνε μεγάλη, διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπιστημονικῶν σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει ὡς παράστημα τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, εἶνε τὸ μοναδικὸν εἰς ὅλον ὁ Κράτος σχολεῖον, πού μετρᾷ συστηματικὰ τὰς διανοη-

τικὰς δυνάμεις τὰς κλίσεις, τὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν παιδιῶν, πού φοιτοῦν εἰς τὸ σχολεῖον αὐτὸ καὶ δίδει μιαν ἐπαγγελματικὴν κατεύθυνσιν στὸ παιδί πού ἀποφοιτᾷ ἀπὸ τὴν τελευταίαν τάξιν του.

Τὸ σπουδαιότατον αὐτὸ ζήτημα, πού εἶνε μέγα πρόβλημα διὰ τὴν παιδαγωγικὴν ἐπιστήμην, ἔρχεται νὰ λύσῃ πρακτικὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ Πειραματικὸν Σχολεῖον τοῦ Πανεπιστημίου, τὸ ὁποῖον διευθύνεται ἀπὸ τὸν κ. Λεγάκη καὶ διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς κ. Ν. Ἐξαρχοπούλου.

Τὸ πειραματικὸν σχολεῖον, πλὴν τῆς ὀρθῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν μαθητῶν, ἐπιδιώκει τοὺς ἐξῆς ἰδιαιτέρους σκοποὺς:

Χρησιμεύει ὡς κέντρον ἐπιστημονικῆς παιδολογικῆς καὶ παιδαγωγικῆς ἐρεύνης τοῦ καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγ-

Ἄλλη ὥραία κίνησις τῶν κατὰ τὴν Γυμναστικὴν

εἰς τὰ Σχολεῖα μας

κῆς. Παρέχει τὴν ἀπαιτουμένην πρακτικὴν παιδαγωγικὴν μόρφωσιν εἰς τοὺς πτυχιούχους τοῦ Πανεπιστημίου φιλολόγους, θεολόγους, μαθηματικούς καὶ φυσικούς, τοὺς μέλλοντας νὰ διορισθοῦν καὶ εἶνε κέντρον τῆς συμπληρωματικῆς παιδαγωγικῆς μορφώσεως τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς μετεκπαιδευομένων δημοδιδασκάλων.

Πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τούτων, ἐφαρμόζονται μέτρα εἰδικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ θεμελιωδέστερα εἶνε τὰ ἐξῆς:

α.) Εἰς τὸ σχολεῖον τελοῦνται ποικίλαι ἔρευναι ἐπὶ παιδιῶν πρὸς λύσιν ποικίλων παιδολογικῶν καὶ παιδαγωγικῶν προβλημάτων. Εἰς τὰς ἐρένας αὐτὰς μετέχουν καὶ τὸ διδάσκον προσωπικὸν τοῦ Σχολείου καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἀσκούμενοι.

β.) Τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν τὰ νεώτατα πορίσματα

Οἱ μικροὶ μαθηταὶ τοῦ Πειραματικοῦ τὴν ὥρα τῆς ἰχνογραφίας μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν κ. Λούκα

τῆς παιδαγωγικῆς, δηλαδή εἰσάγονται νέα ἐντελῶς μέθοδοι, διδασκαλίαι, σύστημα αὐτοδιοικήσεως τῶν μαθητῶν, σύστημα συνεργασίας σχολείου καὶ οἰκογενείας διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ παιδιοῦ καὶ ὅλαι γενικῶς αἱ νέα μέθοδοι.

Ἰδιαιτέρα προσπάθεια καταβάλλεται διὰ τὴν συστηματικὴν παρακολούθησιν τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς καταστάσεως τῶν μαθητῶν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὸ σχολεῖον, πρὸς ἀκριβῆ διάγνωσιν τῆς ἀτομικότητος ἐκάστου ἐξ αὐτῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἔχει τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν μακρὰ σειρά μέτρων, συμφώνως πρὸς τὰ νεώτατα συστήματα.

Ὑφίσταται ἐξ ἄλλου εἰδικὴ ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ μελῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Πειραματικοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Ἐργαστηρίου τῆς Πειραματικῆς Παιδαγωγικῆς, πού ἀναλαμβάνει τὴν διάγνωσιν τῶν ἀποκλινόντων ἀπὸ τοῦ κανονικοῦ μαθητοῦ τοῦ σχολείου καὶ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν καταλλήλων μέτρων διὰ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν βελτίωσιν αὐτῶν.

Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα καὶ τὴν ἀκριβῆ μελέτην τῶν ἐπιτυγχάνονται ὅλοι οἱ σκοποὶ τοῦ σχολείου. Τὸ μεγάλο πλόνεκτημα ὅμως τῶν παιδιῶν πού φοιτοῦν εἰς τὸ σχολεῖον αὐτὸ εἶνε ὅτι καθὼς βγαίνουν ἀπὸ τὴν τελευταίαν τάξιν εἰς τὴν ζωὴν, εἴτε πρόκειται νὰ ἀκολουθήσουν ἀνωτέρας σπουδᾶς, εἴτε ὄχι, ἔχουν μιαν πολὺτιμον συμβολὴν τοῦ σχολείου διὰ τὸ ἐπαγγελματικὸν στάδιον ὅπου μποροῦν νὰ προκόψουν.

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ Ἐπανάστασις στὶς Φυλακὲς

Ὁ κ. Μπερνιὲ ἦταν μόνος του στὸ γραφεῖο του ὅταν τὸν ἐξήτησαν στὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Παρατηρητοῦ» ἀπὸ τὸ Λονδίνο.

— Α! σὺ εἶσαι, Λαβέρν. Πῶς πάει τὸ κίνημα; Τὴ νέα ἔχεις;

— Ὁχι σπουδαία. Ἡ μόνες πληροφορίες ποὺ κατορθώσαμε νὰ πάρουμε εἶναι ὅσες ἀναφέρει καὶ τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μάντσεστερ. Ἀκούστε νὰ σᾶς τὸ διαβάσω:

«Οἱ φυλακισμένοι τῶν φυλακῶν τοῦ Μάντσεστερ ἐστάσιασαν. Ἔδεσαν τοὺς φύλακας, ἐπῆραν τὰ ὄπλα τους καὶ κατέλαβαν τὰ γραφεῖα. Ἐκατὸ ἀστυφύλακες ἐστάλησαν εἰς βοήθειαν τῶν φυλάκων καὶ ἔγιναν δεκτοὶ ἀπὸ ὁμοβροντία πυροβολισμῶν. Κατῶρθωσαν μετὰ μίαν ὥραν πάλιν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς φυλακὰς, ἀλλὰ οἱ στασιασταὶ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι κύριοι τοῦ πεδίου».

Μετὰ ἕξη ὥρας ἐβγήκε νέον ἀνοικνωθὲν. Τὸ ἐξῆς:

«Οἱ ἀστυνομικοὶ μάχονται ἀπεγνωσμένα. Ἐπληρώθησαν ἕξ αὐτῶν τέσσαρες καὶ ἐφονεύθησαν δύο. Πολλοὶ φυλακισμένοι παρεδόθησαν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἐξακολουθοῦν ν' ἀνθίστανται πυροβολοῦντες μέσα ἀπὸ τὰς φυλακὰς.

Τὸ τρίτον ἀνακοινωθὲν ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Τὸ κίνημα ἔληξε. Οἱ φυλακισμένοι ἐπέστρεψαν εἰς τὰ κελιά του. Οἱ τραυματῖαι ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν φυλακῶν καὶ νοσηλεύονται».

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα;

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

— Πράγματι δὲν εἶναι σπουδαία. Καὶ δὲν μορεῖτε νὰ μάθετε περισσότερα;

— Ἐστάθη ἀδύνατον. Αἱ ἀρχαὶ δὲν θέλουν νὰ δώσουν περισσότερες πληροφορίες ἀπ' ὅσες δίδει ἡ Ἀστυνομία.

— Προσπαθεῖστε νὰ μῆτε στὰς φυλα-

κὰς.

— Ἀλλοίμονον, κύριε διευθυντά, ὅτι κ' ἂν ἔκαμα δὲν τὸ κατώρθωσα. Ἄν θέλατε νὰ στείλετε τὸν Ζάκ Ρομπέρ ἴσως αὐτὸς νὰ τὰ κατὰφερεν..

— Ἐχετε δίκαιο, Λαβέρν, θὰ τὸν στείλω ἀμέσως ἀεροπορικῶς.

«Ὅταν ἔφθασε στὸ Μάντσεστερ ὁ Ζάκ, ὁ συνάδελφός του Λαβέρν τὸν περιμένε στὸ ἀεροδρόμιο.

— Εἶμαι τόσο εὐχαριστημένος ποὺ ἦλθες, τοῦ εἶπε, οἱ πόρτες τῶν φυλακῶν εἶναι ἐρημητικῶς κλεισμένες γιὰ μᾶς τὸς δημοσιογράφους.

— Ἀκόμη κ' ἂν συλληφθῆ κανεῖς;

— Δὲν ἔχεις νὰ κερδίσης τίποτε. Γιατὶ αὐτοὶ ποὺ συλλαμβάνονται τώρα τοποθετοῦνται σὲ ἄλλες φυλακὲς.

— Τόσο τὸ χειρότερο! Θὰ ψάξουμε νὰ βροῦμε κἀτι ἄλλο.

Ἐπῆραν ἓνα ταξὶ καὶ σὲ λίγο ἔφθαναν στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἀρχισαν νὰ σκέπτωνται μαζὺ πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν γιὰ νὰ φθάσουν σὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ Λαβέρν ἦταν ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀνταποκριτὰς τοῦ «Παρατηρητοῦ» καὶ ἄριστος δημοσιογράφος, ἀλλ' ἔτρεφε μεγάλο θαυμασμὸ γιὰ τὸν Ζάκ καὶ τὸν ἀνεγνώριζε ὡς μεγάλη ἀξία εἰς τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτάζ χωρὶς νὰ δισταῖ καὶ νὰ τὸ διακηρύττει.

— Ἡ ἀστυνομία θὰ ἔχη βέβηια τοὺς λόγους της ποὺ βγάζει τόσο λακωνικὰ ἀνακοινωθέντα. εἶπεν ὁ Ζάκ, αὐτοὺς λοιπὸν πρέπει πρῶτα ν' ἀνακαλύψουμε. Εἶπες πῶς οἱ φυλακὲς φρουροῦνται καλὰ καὶ πῶς τὰ τεῖχη εἶναι ψηλά.

— Ναι πολὺ ψηλὰ καὶ οἱ φρουροὶ εἶναι διπλοὶ καθε πηνήντα μέτρα.

— Διάβολε, εἶναι δύσκολο λοιπὸν νὰ σκαρφαλώσῃ κανεῖς ἔστω καὶ νύχτα.

— Πολὺ δύσκολο, ἀφοῦ ὑπάρχουν περιστροφικοὶ προβολεῖς καὶ ψάχνουν ὅλη τὴ νύχτα τὰ πέριξ γιὰ τὸν φόβο δραπετεύσεως.

«Ὅστε πρέπει νὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὸ σκαρφάλωμα. Μένει ἡ πόρτα.

— Μὰ οἱ φύλακες δὲν ἐπιτρέπουν σὲ κανένα νὰ περάσῃ.

— Θὰ περνᾷ ὅπως δήποτε κανένα αὐτοκίνητο ἢ κάρρο μὲ τρόφιμα; Μ'αὐτὸ θὰ μποῦμε.

— Πῶς;

— Δὲν ξέρω ἀκόμη, μὰ θὰ ἰδοῦμε.

— Τὰ αὐτοκίνητα ἢ τὰ κάρρα συνοδεύονται ἀπὸ στρατιῶτες...

— Ἐδῶ ποῦμαστε κλεισμένοι δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ λύσουμε αὐτὸ τὸ πρόβλημα, πρέπει νὰ πᾶμε ἐπὶ τόπου. Πᾶμε ἀμέσως νὰ ἐξετάσωμε.

Γελαστοὶ κ' οἱ δύο ξεκίνησαν γιὰ τὶς φυλακὲς.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς ἐστάθμευσε ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα τῶν φυλακῶν ἓνα μεγάλο καμινόν. Ὁ ὁδηγὸς ἦταν στρατιώτης καὶ κοντὰ του ἦταν καθισμένος ἓνας ὑπαξιωματικός, ὁ ὁποῖος κατέβηκε κ' ἔδειξε ἓνα χαρτὶ στὸν φύλακα ποὺ τοῦ ἄνοιξε.

Ὅταν ὁ φύλαξ ἐδιάβασε τὸ χαρτὶ, ἄνοιξε τὰ δύο φύλλα τῆς πόρτας καὶ τὸ καμινόν ἐπέρασε. Ὑστερα ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω ἀπὸ τὸ καμινόν.

— Βλέπετε, Ζάκ, δὲν εἶναι τόσο ἀπλὰ τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ βροῦμε κἀτι ἄλλο.

— Πρέπει νὰ ντυθοῦμε στρατιῶτες, εἶπεν ὁ Ζάκ μὲ ἀποφασιστικότητα.

— Α! ἔτσι κἀτι μπορεῖ νὰ γίνῃ, γιατί ἀκριβῶς ἔχω πληροφορίες πῶς ἀπόψε θὰ στείλουν ἐπισχύσεις στὴ φρουρὰ διότι φοβοῦνται νέες ταραχές.

— Ἔτσι; Τότε σωθήκαμε. Πᾶμε ἀμέσως νὰ ντυθοῦμε στρατιῶτες.

— Δὲν εἶναι κακὴ ἰδέα. Πᾶμε.

— Μὰ ποὺ θὰ βροῦμε στολές;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο εὐκολο. Ξέρω ἓνα παλαιοπώλη ποὺ ἔχει ὅτι στολὲς γυρέψης. Φθάνει νὰ μὴ μᾶς τσακώσουν καὶ τότε τὴν ἔχομε ἄσχημα.

Ἐνα ταξὶ τοὺς μετέφερε στὸ παλαιοπώλον καὶ χωρὶς πολλὰς ἐξηγήσεις ἐζήτησαν δύο στρατιωτικὲς στολὲς πεζικοῦ.

— Παίξτε σὲ κανένα στρατιωτικὸ ἔργο, ἐρώτησεν ὁ παλαιοπώλης.

— Ναι ἀκριβῶς, ἀπήντησεν ὁ Ζάκ ἐνθουσιασμένος ποὺ τοῦ ἐδίδετο μία ἐξήγησις ποὺ δὲν τὴν εἶχε σκεφθῆ.

— Ὅστε θέλετε πλήρη στολὴ μὲ ὄπλο καὶ σπαθί.

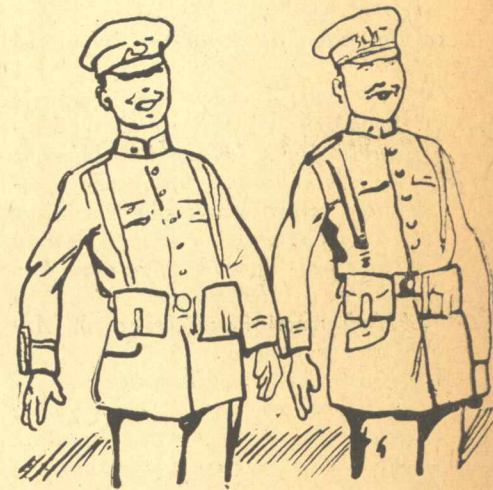
— Ἄν ἔχετε, φυσικά.

— Ἐγὼ ἔχω ὅ,τι ζητήσετε.

Οἱ δύο δημοσιογράφοι ἔφευγαν σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀπὸ τοῦ παλαιοπώλου μὲ δύο πελώρια δέματα.

Ὅταν ἐνύχτωσε καλὰ δύο κομπὰ στρατιωτικά ἐβγαῖναν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ ξενοδοχείου καὶ διηυθύνοντο μὲ βῆμα ταχὺ πρὸς τὶς φυλακὲς.

Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ ἐκρύφθησαν σ' ἓνα

στενὸ δρομάκι ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ περάσῃ ὁποῖος ἐπῆγαινε. στὶς φυλακὲς καὶ ἐπερίμεναν.

Θὰ ἔμειναν ἐκεῖ περισσότερο ἀπὸ δύο ὥρες καὶ ἐπὶ τέλους ἦταν περασμένα μεσάνυχτα ὅταν εἶδαν ἓνα λόχο πεζικοῦ νὰ φθάνῃ.

Χωρὶς πολλὰ—πολλὰ τὴ στιγμή ποὺ δὲν τοὺς ἔβλεπε κανεῖς ἐγλύστρησαν ἀπὸ πίσω τους καὶ ἔτσι ἀνενόχλητα διέσχισαν τὴν θύραν τῶν φυλακῶν.

Μόλις εὐρέθησαν εἰς τὸ προαύλιον ἐκρύφθησαν σὲ μιὰ γωνιά καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ μεγάλη εὐκολία κατώρθωσαν νὰ χωθοῦν στὰ κελιά καὶ νὰ συλλέξουν ὅσες πληροφορίες τοὺς ἀναγκαίουσαν καὶ πολλὰ μυστικά ποὺ ὅλοι οἱ Ἄγγλοι δημοσιογράφοι ἀπόρησαν ὅταν τὰ εἶδαν δημοσιευμένα τὴν ἐπομένη στὸν Παρισινὸ «Παρατηρητὴ».

Τὸ κατώρθωμα αὐτὸ τοῦ Ζάκ ἦταν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα καὶ ὁ διευθυντὴς του τοῦ ἀνήγγειλε τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὅτι τοῦ ἀνέθετε τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτάζ μὲ ἐπιτελεῖο ἀπὸ συντάκτας τοὺς ὁποίους θὰ ἐδιάλεγε μόνος του. Ἐκτοτε δὲ ὁ Ζάκ συνεχίζει τὴν δράσιν του ἐπονομασθεὶς «Ὁ ἄσπος τῶν ρεπόρτερ».

ΤΕΛΟΣ

ΟΙ Ἄλλοι Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου

— Λοιπὸν πές μας γιὰ τὸν Ἡφαιστο Λάμπη!

— Ὁ Ἡφαιστος ὁ κοντσὸς σύζυγος τῆς ξανθῆς Ἀφροδίτης δὲν ἦταν διόλου ἀσημαντὸς παιδιὰ μου... Ἦταν ὁ καλλίτερος τεχνίτης τοῦ Ὀλύμπου... Θεὸς τῆς φωτιᾶς καὶ τῆς κατεργασίας τῶν μετάλλων εἶχε λέει τὰ ἐργαστήριά του στὴ γῆ βαθεῖα κι' ὄλο φλόγες καὶ καπνοὶ ἔβγαιναν ἀπὸ κεῖ πὺν δούλευε ὁ Ἡφαιστος.

— Τὰ Ἡφαιστεια δηλαδή, εἶπε ἡ Ἄννα, ἔχουν καὶ τὸνομά του...

— Ναι, Ἄννα, τὰ Ἡφαιστεια ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι πὺς ἦσαν τὰ μέρη πὺν ὁ χολὸς θεὸς κατεκεύαζε τοὺς κερανοὺς τοῦ Δία... Ἐκαμε καὶ πολυτελέστατα ἀνάκτορα.

— Μὰ γιατί, Λάμπη, ἦταν κοντσὸς ὁ τόσο χρήσιμος αὐτὸς θεός;

— Κάποτε λέει τὸν ἄρπαξε θυμωμένος ὁ Δίας καὶ τὸν ἐξεσφενδόνισε στὸ Αἰγαῖον Πέλαγος... Ἐπесе πάνω στὴ νῆσο Λήμνο καὶ σήθηκε, μὰ τὸ ἓνα του πόδι ἔγινε λίγο κοντήτερο.

— Γιὰ τὸν Ἐρμῆ, Λάμπη, εἶπε ὁ μικρὸς Παῦλος, μὰ αὐτὸς εἶναι εὐκολός... Τὸν ξέρω κι' ἐγώ... Φοροῦσε ἓνα καπέλλο νὰ μὴν τὸν καίει ὁ ἥλιος καὶ εἶχε φτερὰ στὰ πέλιδιά του γιὰ νὰ πετάει πάνω ἀπὸ ξηρὰ καὶ θάλασσα... Κρατοῦσε κ' ἓνα βιδωτὸ μπασιονάκι στὸ χέρι πὺν τὸ λέγαν θαρρῶ «Κηρύκειο»... Καὶ ὄλα αὐτὰ τοῦ χρειαζόντανε γιὰτὴν ἦταν ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν Θεῶν...

— Πολὺ σωτὰ Παῦλο, δὲν ἔχω τίποτε νὰ προσθέσω... Οἱ Θεοὶ τέλειωσαν. Μένουν ἀκόμα δύο θεοὶ ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Ἑστία.

— Γιὰ τὴν Ἑστία θὰ σᾶς μιλήσω ἐγὼ εἶπε ἡ Ἄννα... Συμβολίζει τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη στὶς οἰκογενειακὲς παραδόσεις... Γι' αὐτὸ καὶ σὲ κάθε σπιτί τὸ ἀγαλμά της εἶχε ἰδιαίτερη θέση.

— Ὠραῖα μᾶς τὰ εἶπες κι' ἐσὺ Ἄννα. Ἀκοῦστε με τώρα νὰ σᾶς μιλήσω κι' ἐγὼ

γιὰ τὴν Δήμητρα... Ἡ σεβασμία αὐτὴ θεὰ εἶναι ἡ Γῆ πὺν τρέφει τοὺς ἀνθρώπους καὶ δίνει τὴ βλάστηση... Αὐτὴ ἐδίδαξε τοὺς θνητοὺς τὴν καλλιέργεια τοῦ σταριοῦ δίνοντας ἓνα φτερωτὸ ἄρμα στὸ νεαρὸ βασιλόπουλο τῆς Ἐλενοῖνας, τὸν Τριπτόλεμο νὰ σπέρῃ ἀπὸ ψηλὰ τὸ σιτάρι καὶ νὰ διδάσκῃ τοὺς ἀνθρώπους... Κόρη της εἶναι ἡ Περσεφόνη πὺν παριστάνει τὴ βλάστηση, τὰ λουλούδια καὶ τὰ φυτὰ. Τὴν ὠραῖα κόρη ἄρπαξε κάτω στὸν Ἄδη ὁ σκοτεινὸς βασιλιάς του ὁ Πλούτωνας. Κι' ἡ Δήμητρα θύμωσε πολὺ... Οὔτε ἓνα βλαστάρι δὲν παρίστανε πιά τὴν γῆ κι' οἱ ἀνθρώποι κοντιῶν νὰ πεθάνουν... Καὶ τότε ὁ Δίας ἀνάγκασε τὸν Πλούτωνα ν' ἀφήσῃ τὴν Περσεφόνη ν' ἄρχεται πάλι στὸ φῶς κοντὰ στὴ μητέρα της ἕξ μῆνες καὶ τοὺς ὑπόλοιπους ἕξ νὰ μένῃ στὸν Ἄδη μὲ τὸν ἄντρα της... Ἐτσι ἔχομε τὴν Ἄνοιξη καὶ τὸ καλοκαῖρι μὲ τὰ δροσερὰ λουλούδια τὴ γλῶχη καὶ τοὺς καρποὺς καὶ σὰν φύγη πάλι ἡ Περσεφόνη, ἔρχεται τὸ φθινόπωρο κι' ὁ χειμῶνας.

— Πάλι τὴ φύση συμβολίζει κι' ἡ Δήμητρα μὲ τὴν κόρη της εἶπε ἡ Ἄννα τὸ συμπέρασμα, τώρα πὺν τελειώσαμε τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου εἶναι πὺς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες παρατηροῦντες τὰ φυσικὰ φαινόμενα τὰ ἐθεοποίησαν κι' ἔκαμαν τοὺς 12 θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου...

— Ναι μὰ τὰ φυσικὰ φαινόμενα εἶναι παραπολλά κι' οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου δὲν ἦσαν ἀρκετοὶ νὰ τὰ περικλείσουν ὄλα στὴ σημασία του... Γι' αὐτὸ τὸ ἀρχαῖο Ἕλλην. πνεῦμα ἔλαβε κι' ἄλλους Θεοὺς καὶ Νύμφες, πὺν θὰ μιλήσωμε γι' αὐτοὺς ἄλλα βράδῃ, ἂν ἔχετε ὄρεξη νὰ μ' ἀκοῦτε ἀκόμη.

— Ἐχομε! ἔχομε! φώναξαν τὰ παιδιὰ μὲ χαρὰ κι' ὁ Λάμπης τέλειωσε γιὰ κεῖνο τὸ βράδυ τὴν ὁμιλία του.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΛΑΚΙ

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΑΚΙ

ἘΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ἈΛΕΤΣΙΝ

Σήμερα θὰ σᾶς δώσω ἓνα πρόβλημα γιὰ νὰ δοῦμε πόσοι ἀπὸ σᾶς πὺν παρηκολούθησε τὰ μαθήματα θὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ λύσῃ.

Τὸ πρόβλημα εἶναι τοῦ διασήμου Ἰσλαν-

κατὰ ἓνα Τρελλὸν εἶχε ὅμως δύο πιόνια λιγότερα.

Ἡ καρτίδα λοιπὸν εὐρίσκεται εἰς τὸ σημείον πὺν παρουσιάζει ὁ παρατειθέμενος πίναξ :

Καὶ συνεχίζεται ὡς ἐξῆς :

Ἄσπροι

Μαῦροι

1. Πδ4×δ7 σὰχ

1. Τγ8×δ7

2. Αγ3—ε4

2. Βεγ5—β4

3. Αε4—δ6 σὰχ

3. ΒΒ7—Ζ8

Οἱ Ἄσπροι τώρα κάμνουν «μάτ» εἰς δύο κινήσεις.

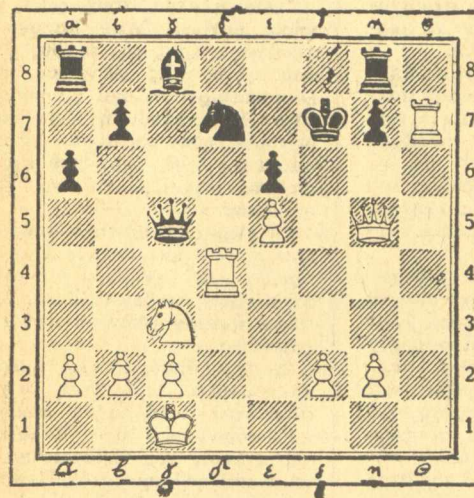
Πῶς;

Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι εἰς τὰ προβλήματα τὸ «μάτ» εἶναι ὑποχρεωτικόν.

Δηλαδή ὁποιαδήποτε κίνησην καὶ ἂν κάμει ὁ ἀντίπαλος πρέπει νὰ νικηθῇ μὲ τὴν δευτέραν κίνησην τῶν ἄσπρων.

Προσπαθήσατε λοιπὸν νὰ βροῖτε τὴν λύσιν.

Αἱ ἀπαντήσεις θὰ γίνων δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἀπριλίου καὶ θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματα ἐκείνων πὺν θὰ ἐπιτύχουν,
Ο ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ

δοῦ σκακιστοῦ Λόκτορος Ἄλετσιν, σὲ μιὰ παρτίδα πὺν ἔπαιξε μὲ κάποιον ἀντίπαλον.

Ὁ Ἄλετσιν εἶχε τὰ ἄσπρα ὁ δὲ ἀντίπαλός του πὺν εἶχε τὰ μαῦρα ὑπερτεροῦσε

Ἀνέκδοτο

Διηγοῦνται γιὰ τὸν Ροκφέλερ, τὸν πᾶμπλουτον Ἀμερικανόν, ὅτι ὅταν βρισκόταν στὴν ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας του, ἐπῆγε μίαν ἡμέρα νὰ συμβουλευθῇ ἓνα σοφὸ ἠλικιωμένο φίλο τῆς οἰκογενείας του.

Χωρὶς περισσότερες περιφράσεις ὁ γεροπεπειραμένος εἶπε στὸν νέο τότε Ροκφέλερ.

— Πᾶρε παιδί μου μιὰ πένα καὶ γράψε ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ.

Ὁ Ροκφέλερ ὑπήκουσε καὶ καθ' ὑπαγόρευσι ἔγραψε τὸ ἐξῆς:

— Θὰ περπατῶ καθημερινῶς δύο ὄρες.

— Θὰ κοιμοῦμε ἐπὶ ὄρες τὴν νύκτα.

— Θὰ σηκώνομε εὐθὺς μόλις ξυπνήσω.

— Θὰ ἐργάζομε εὐθὺς μόλις σηκωθῶ.

— Δὲν θὰ πίνω οὔτε οἶνοπνευματώδη, οὔτε τσάι, οὔτε καφέ.

— Θὰ τρώω μόνον ὅσο πεινώ.

— Θὰ ὀμιλῶ μόνον ὅταν εἶνε ἀνάγκη.

— Θὰ γράφω μόνον ὅτι δὲν θὰ δυστάζω νὰ ὑπογράψω.

— Δὲν θὰ λησμονῶ ποτὲ ὅτι οἱ ἄλλοι βασιζονται σὲ μένα.

Ἄλλὰ ὅτι ἐγὼ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ βασίζομε στοὺς ἄλλους.

Ὁ Ροκφέλερ ἀκολούθησε κατὰ γράμμα αὐτὲς τίς συμβουλές καὶ καθὼς ἔξορουμε ἐπέτυχε στὴν ζωὴ!

Ἡ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

*Ἐνῶ τὸ πρῶτο ἐξάμνηνο
κῦλησε.*

Ἐνῶ περνάει ὁ καιρὸς, περνάει σὰν τὴν νύκτα καὶ ἡ μαθητικὴ ζωὴ, ἀφίνοντας πίσω τὶς πὺ καλὰς ἐντυπώσεις καὶ ἐλπίδες μας.

Πέρασε τὸ πρῶτο ἐξάμνηνο... Καθένας τώρα ἄς ρίξη μιὰ ματιά στὸ παρελθὸν καὶ ἄς ἀνασκοπήσῃ ἐκεῖνα πού ἔκαμε καὶ ἐβίαινα πὺ δὲν ἔκαμε. Ω!!! πόσα πράγματα καὶ πόσες σκέψεις δὲν περνοῦν στὸ νοῦ μου σὰν ταινία κινηματογράφου. Ὅλοι οἱ μαθητὰι τὸ πρῶτο ἐξάμνηνο φιλοδοξοῦσαν κάτ' ἑκατέρωθεν πρὸς τὸ πετύχαι ὅμως ὄχι. Ἄλλὰ καὶ αὐτοὶ πὺ δὲν κατώρθωσαν αὐτὸ τὸ κάτ' ἄς φιλοδοξήσῃσιν νὰ τὸ πετύχουν τώρα. Ὑπάρχει καὶ γι' αὐτοὺς πεδὶον δράσεως ἀπεριόριστον γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐκπληρώσουν τοὺς πόθους καὶ τὶς ἐλπίδες πὺ κλείνουν μέσα στὴν ψυχὴ του. Πρέπει ὁ ἐρχομὸς τοῦ δευτέρου τριμήνου νὰ σημαίη γιὰ μᾶς νέα μαθητικὴ ζωὴ καὶ νέες ἐλπίδες... Τὶ εὐτυχία ἂν ὄλοι οἱ μαθητὰι εἶχαν τὶς ἴδιες φιλοδοξίες!... Νέο ἐξάμνηνο... Πόσο διάπλατα ἀνοίγεις τὶς ἀγκάλες σου γιὰ νὰ μᾶς δεχθῆς σὰν νέους καὶ νὰ καλύψῃς τὴν παλαιὰ μας δράση. Δὲν πρέπει κανένας, νὰ ἀπογορευθῆ ἀλλὰ μὲ τὴν ἐργασία του καὶ τὴν μελέτη του νὰ βρεθῆ καὶ αὐτὸς στὸ ὕψος τῶν ἄλλων μαθητῶν «Χρόνον Φείδου» ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι... Μὴν ἀφίνετε τὸν καιρὸ σας νὰ περνᾷ ἀνεκμετάλλευτο, ἀλλὰ προσπαθήστε νὰ τὸν ἐκμεταλλεύσθε καταλλήλως γιὰ νὰ κοσμήτε τὸ νέον τρίμηνό σας μὲ νέας περγαμινὰς θριάμβου καὶ χαρᾶς.

Βέροια, Ἐμμ. Καζαμπάνας

Ἐιληκρύνει

Ὁ κύριος στὸν χαριτωμένο Τάκη πὺ τοῦ κάνει πολλὰ χάδια : Τόσο πολὺ λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς. Ὅχι, δὲν σᾶς κάνω γι' αὐτὸ χάδια, ἀλλὰ γιὰτὶ ὅταν ἐρχεσθε νὰ φᾶμε ἔχομε πάντα κρέμα μὲ σοκολάτα πὺ τρελλένομαι γι' αὐτήν!

Πρόσκοπος

ΣΤΗΝ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

ΒΟΗΘΕΙΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

Ὁ μικρὸς Ἀντώνης ἦταν γυιὸς ἐνὸς ἀμπελοφύλακος πὺ κατοικοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλι. Γι' αὐτὸ γιὰ νὰ πᾶν στὸ σχολεῖο ἀναγκαζόταν νὰ περπατήσῃ ὥρα πολὺ.

Ἐνα χειμωνιάτικο ἀπόγευμα πὺ γύριζε σὰν πάντα ἀπὸ τὸ σχολεῖο του, ἀναγκαζόταν νὰ περπατῆ πολὺ προσεκτικὰ γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ δρόμο του γιὰτὶ ἡ ὁμίχλη πυκνὴ καὶ παγερὴ εἶχε ἀπλωθῆ παντοῦ.

Ἐξαφνα ἐνῶ προχωροῦσε τοῦ φάνηκε σὰν νὰ ἄκουσε κλάματα, πὺ ἤρχοντο ἀπὸ κάποιον χωρὰφι πρὸς τὰ δεξιὰ του.

Τὸν ἔπιασε φόβος καὶ σκέφθηκε νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ φθάσῃ πὺ γρηγορὰ στὸ σπίτι του ἀλλὰ σὰν κάποιον φωνὴ νὰ τὸν σταμάτησε.

— Ἄν εἶνε κανεὶς πὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια; Ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἔδωσε θάρρος καὶ σὰν γενναῖο παιδί προχώρησε.

Ὅσο προχωροῦσε τόσο τ' ἄκουγε πὺ καθαρά καὶ ἔξαφνα λίγα βήματα πὺ μπρὸς του βλέπει μέσα σὲ ἕνα λάκκο ἕνα κοριτσάκι καὶ ἀναγνωρίζει μιὰ μικρὴ γειτονοπούλα του, πὺ ἡ δύστηνη γυρίζοντας καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῆς εἶχε χάσει τὸ δρόμο καὶ παραπατώντας μὲ τὴν ὁμίχλη εἶχε πέσει μέσα στὸ λάκκο.

Ὁ Ἀντώνης τὴν βοήθει νὰ βγῆ ἀπ' ἐκεῖ μέσα καὶ σὰν παιδί μὲ καλὴ καρδιά τὴν συνοδεύει ὡς τὸ σπίτι τῆς, ὅπου οἱ γονεῖς τῆς, ὅταν ἄκουσαν τὸ τί εἶχε συμβῆ δὲν ἔξεραν πὺ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

Εἰκόνες τοῦ χωριοῦ

Ἡ νύκτα ἄρχισε νὰ μαζεῖ σιγά—σιγά τὸν πέλο τῆς καὶ ἀφήνῃ τὴν θέση τῆς σὴν ὁμορφὴ Αὐγῆ. Στὰ δρομάκια τοῦ χωριοῦ εἶναι ἐρημιά. Μόνον ὁ κληρὸς πὺ ἀνεβαίνει τρέμοντας στὸν οὐρανὸ μαρτυρεῖ ὅτι ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀνθρώποι....

Ὅσο ἡ μέρα προχωρεῖ ἡ κίνησις ἀρχίζει. Ἀπὸ μακριὰ ὁ πρωῖνὸς ἀγέρας φέρει τοὺς γλυκοὺς ἤχους μᾶς φλογέρας, βελάσματα ἀρνιῶν, καὶ γαυγίσματα σκύλων. Εἶναι ἡ ὥρα πὺ οἱ τοσπάνηδες πηγαίνουν τὰ κοπάδια τους σὲ μέρη πὺ ἔχουν ἀφθονο γρασίδι γιὰ νὰ βοσκήσουν.

Οἱ χωριανοὶ μὲ τὶς τσάπες τὰ φτυάρια καὶ ἕνα δευατάκι μὲ τὸ πρωῖνὸ ἢ μεσημεριανὸ τους, πηγαίνουν κουβεντιάζοντας εὐθυμα ἢ τραγουδώντας στὰ χωρὰφια.

Συχνὰ ἀκοῦς : «Καλημέρα, καλὴ δουλειά, πὺ εἶναι τὸ χαριτωμένο, ἀπλὰ λόγια, πὺ μιλοῦν τόσο πολὺ στὶς ἀπλοϊκὲς ψυχὲς τους, τὶς γεμάτες ἀπὸ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ στὸν Πλάστη τους, στὴ φύση καὶ στὴ δουλειά. Πότε πότε, τὶς παρέες τους χωρίζουν ἕνα ζευγάρι βώδια, πὺ μὲ ἀργὸ περπάτημα, πάνε καὶ αὐτὰ γιὰ νὰ βοσκήσουν. Τώρα τὸ χωριὸ γεμίζει ἀπὸ κίνησι. Φωνὲς παιδικές, γυναικεῖες, ἀνδρικές, ἀκούγονται χαρούμενες, μαζὺ μὲ τὸ κελαῖδημα τῶν πουλιῶν, πὺ λένε τὰ πρωῖνα τραγούδια τους.

27-1-34

Καρναῖτις

Ἡ φίλια

Εἰς τοὺς ἀνθῶνας φθειρόνται τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα, Ἄλλ' ὅμως μένει ἀφθαρτος Ἡ ἀληθὴς φίλια.

* * *

Τῆς ἀρετῆς ὁ στέφανος τοὺς φίλους στεφανώνει Καὶ ἡ φίλια ἐκτιμᾷ Τὴν ἀρετὴν καὶ μόνη.

Ἀφροστεφανωμένο κῦμα

26-2-1934

Ἀμαρτία ἐξομολογημένη συγχωρεῖται

Κάθε ἄνθρωπος πέφτει εἰς ἕνα ἁμάρτημα μικρὸ ἢ μεγάλον. Ἀλλὰ ὅταν ὁμως περὶπέσει εἰς ἕνα ἁμάρτημα καὶ δὲν ζητήσῃ συγχώρησι τότε διαρκῶς τὸν τύπτει ἡ συνείδησις καὶ θέλει νὰ ἔξοπάσῃ νὰ πῆ τὸ ἁμάρτημά του καὶ ὅταν βρῆ τὴν κατάλληλον στιγμή καὶ τὸ πῆ αἰσθάνεται ἀνακούφισι.

Πόσες φορὲς ὅταν ἁμαρτάνουμε αἰσθανόμεθα ἕνα ἄορατον χέρι νὰ μᾶς πιέξῃ, νὰ μᾶς στενοχωρῆ καὶ ὅταν ἔξοπάσωμε τι ἀνακούφισι αἰσθανόμεθα ! Ἐχομε πλείστα παραδείγματα ἀνθρώπων πὺ περιέπεσαν εἰς ἁμαρτήματα καὶ ὅταν τὰ ὁμολογήσουν αἰσθάνονται ἀνακούφισι. Κι' ἄς φέρω ἕνα δικό μου παράδειγμα :

Κάποτε εἶχα πέσει εἰς ἕνα μικρὸ ἁμάρτημα. Δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχᾶσω, ἤθελα νὰ ἔξοπάσω, νὰ τὸ πῶ στὴ μαμιά μου πὺ μόνη αὐτὴ μὲ τὰ γλυκὰ παρήγορα λόγια τῆς θὰ μὲ συγχωροῦσε. Δὲν εὗρισκα τὴν κατάλληλην στιγμή νὰ τῆς τὸ πῶ, γι' αὐτὸ ὑπέφερα πολὺ, ἡ ψυχὴ μου πονοῦσε. Μιὰ μέρα λοιπὸν ἤμουν τόσο στενοχωρημένη πὺ μοῦ φαινόταν ὅτι καὶ τὸ σπίτι ἀκόμη δὲν μὲ χωροῦσε, γι' αὐτὸ ἐπῆρα τὸ δρόμο τοῦ φρουρίου, τὸν γεμάτο κόσμον καὶ θόρυβον. Μοῦ φαινόταν ὅτι ὄλοι μὲ κυττοῦσαν καὶ τὰ μάτια τους ἀπληστα πέφτανε ἀπάνω μου... γελοῦσαν, ὦ, πὺς γελοῦσαν ὄλων τὰ στόματα !... Κι' ἦταν τὸ γέλιόν τους πικρὸ πὺ στὴν ψυχὴ μου ἀληθινὸ φαρμάκι ἔχυνε. Γελοῦσαν τὰ στόματα, ἀνοίγαν διάπλατα τὰ μάτια. Δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ καταλάβουν τὴν τρικυμία πὺ ἐβασάνιζε τὴν ψυχὴ μου....

Ἀλλὰ ἔξαφνου ἐνῶ περπατοῦσα, βλέπω μπροστά μου μιὰ φίλη μου πὺ τὴν ὑπεραγαποῦσα. Μὲ εἶδε ἔτσι στενοχωρημένη καὶ ἤθελε νὰ μὲ συντροφεύσῃ καὶ ἐπροχωρήσωμε.... Τὶ καὶ ἂν ὁ δρόμος ἦταν κόσμον γεμάτος ; Τὶ καὶ ἂν σ' ὄλων τὰ πρόσωπα ἀλλαὴ κωθεφιζόνταν χαρὰ ; Ἐμεῖς προχωρώντας φτάσαμε στὰ μουράγια τὴν ὥρα πὺ ὁ λαμπρὸς ἀρχοντας τ' οὐρανοῦ κρυβόταν πίσω ἀπ' τὰ ζωτικά του παλάτια. Κι' οἱ δύο ψυχὲς μας, μπρὸς στὴ θεῖα μορφὴ τῆς φύσεως γονατισμένες, τὴ δικὴ τους τὴ

γλώσσα λαλοῦσαν. Κι' ἕνας ὕμνος ἀνέβηκε ψυλά, ψηλά. Καὶ μιὰ δέηση στὰ αἰθέρα ὑψώθηκε, αὐτὴ τὴ στιγμή πὺ οἱ ψυχὲς μας ὑψώνοντας στὰ οὐράνια, ἐγὼ πρῶτα ἐξομολογήθηκα στὸν Πλάστη... Κι' ὕστερα βλέπομε στὸ δρόμον τὸν γεμάτον κόσμον μιὰ ἄλλη ἀδελφὴ ψυχὴ ξεμοναχισμένη νὰ ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος μας.... Ἐμεῖς θέλαμε νὰ πάμε κοντὰ τῆς ; γιὰ νὰ διώξωμε τὸ σύννεφον τῆς θλίψεως τὸ πυκνὸ πὺ τὴν τριγυρίζε.... Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε.... Τότε μᾶς φαίνεται σὰ ν' ἀκούμε μιὰ ἄλλη φωνὴ νὰ μᾶς λέη : ὦ ψυχὲς γιὰτὶ μόνες γυρνάτε ; Τὴν ἀδελφὴ σας ἐρημὴ πάλι τὴν ἀφήσατε στὸ φαρδὺ τὸ δρόμον ; Ἀκούστε, ἀκούστε τὸ κλάμμα τῆς ! Δέστε πὺς τὰ χέρια σᾶς τείνει, δέστε τὸν πόνον πὺ στὸ πρόσωπόν τῆς ζωγραφίστηκε. Γιὰτὶ τόση σκληρότητα ; Γιὰτὶ τόση κακία ; ὦ, γυρίστε.... Δὲν νοιάθετε λοιπὸν τίποτα σῆς ; Τίποτα δὲν σᾶς συγκινεῖ ; Εἰσθε κακέες ! Ἀκούγοντας τὰ τόσο σκληρὰ λόγια ἀρχίσαμε καὶ ἐμεῖς νὰ κλαίμε ! Καὶ τὰ δάκρυά μας βουβὰ κυλᾶνε ! Καὶ λυγμοὶ τὸ στήθειμα μας φουσκώνουν !... Ἀκούμε πάλι τὴν ἴδια φωνὴ νὰ μᾶς λέη : Πονᾶτε καὶ σῆς λοιπὸν ; Καὶ σῆς πὺ τόσο ἀσπλαχνεῖς φανήκατε πονάτε ;... Κι' οἱ δύο ψυχὲς μας, μπρὸς στὴ θεῖα μορφὴ τῆς φύσεως γονατισμένες ἐξυπνύνουν ὅλη τὴ θλίψη πὺ τὶς πλημμυράει. Ἐνα στεροὺν βλέμμα ρίχνουμε στὴν ἄλλη ψυχούλα, ἕνα ὕστατον τῆς στέλνομε χαιρετισμό....

Ἀκούμε πάλι τὴν ἴδια φωνὴ νὰ μᾶς λέη : ὦ ψυχὲς, πάρτε τὴ Λύρα σας καὶ τραγουδήστε, τραγουδήστε τὸ πονεμένο σας τραγούδι καὶ ἐμὲ νὰ μοῦ λέη, πὺς στὴν φίλην σου τὸ ἁμάρτημά σου... Τὸ εἶπα καὶ τότε ἐνοιώσα ἕνα βάρος νὰ φεύγῃ ἀπὸ πάνω μου, ἕνα βάρος πὺ μ' ἐπίεζε πολὺ.... Αἰσθάνθηκα ἀνακούφισι....

ΛΕΥΚΑΣ

Ἀφροστεφανωμένο κῦμα

Ἡδελε τὸ αρονόμιον

Ἡ μικρὰ Ρένα στὴ μαμά τῆς : Μαμάκα μου, πὺς τοῦ Γιαννάκη νὰ μὴ τραβᾷ τὴν οὐρὰ τῆς Μαυρούλας.

Ἡ μαμά : Γιὰτὶ μικρὴ μου ; *Ρένα :* Γιὰ νὰ τὴν τραβήξω ἐγὼ μαμάκα μου !

Γιὰ νὰ Τεζᾶτε

Ὁ Δάσκαλος : Ὅνομαστικὴ ἢ πείνα, Γενική ;

Ὁ Τάκης : Δὲν ἔχει, κύριε, γενικὴ ἐφέτος. Μόνον μερικὴ πτωχοὶ πεινοῦν.

* * *

Ὁ Καθηγητὴς : Γιὰτὶ, Γιαννάκη, ὁ Ἰωσήφ ἐπῆρε τὴν Μαρία μὲ τὸ παιδί τῆς καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ πᾶν στὴν Αἴγυπτον ;

Ὁ Γιαννάκης : Γιὰτὶ τὸ ἐνοιωστάτιον δὲν τοὺς ἐπροστάτευε πιά.

* * *

Ὁ Πατέρας : Τοτὸ τί θὰ γίνῃ σὰν μεγαλώσῃ ;

Ὁ Τοτός : Κυνηγός, πατέρα.

Ἀστρονόμος

Περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου κάποιον γυμνάσιον πῆγε ἐκδρομὴν καὶ ἕνας μαθητὴς τραγοῦδουσε «Ὁ Μάιος μᾶς ἔφτασε ἔμπροσθεν βῆμα ταχὺ νὰ τὸν προσηπαντήσωμε παιδιὰ στὴν ἐξοχὴ...»

* * *

Ἐνας πρόσκοπος ἔβαλε φωτιά σ' ἕνα δένδρον μιὰ βροχερὴ μέρα. Καὶ σὰν τὸν ρώτησαν γιὰτὶ ἔβαλε μὲ σοβαρότητα εἶπε : ὁ «Πρόσκοπος : ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ.»

Γι' αὐτὸ καὶ γὼ ἀναψα φωτιά γιὰ νὰ ζεσταθῆ τὸ δένδρον.

* * *

Καθηγητὴς : Τάκη πὺς μου ἕνα ἐπιτραπέζιον σκεῦος

Μαθητὴς : τὸ ποτήριον

Καθηγητὴς : μπερᾶβο... ἀκόμη ἕνα.

Μαθητὴς : ἀκόμη ἕνα ποτήριον

Ξανθὸς ἱππότης

Ὑπολογισμὸς

Ἡ μικρὴ Κικὴ ἐνθουσιάζεται μὲ τὶς φράουλες. Ἐχει μπρὸς τῆς ἕνα πιάτον γεμάτον ἀπ' αὐτὲς καὶ τρώγει λαίμαργα.

Ἡ μαμά τῆς : Κικὴ, θυμίσου ὅτι ἔχει καὶ γιὰ μὲ μιὰ μερίδα στὸ πιάτον σου.

Ἡ μικρὴ Κικὴ μὲ ἐκπληξί : Τὶ κρέμα μαμάκα μου, πὺ τὴν ἔφαγα πρῶτα—πρῶτα !

Τρελλὴ πεταλλουδίτσα

Ὁ Ρωσοτάχης

Μέσα στά βόλια, μέσα στους κεινούς, ένας μονάχα εδειλίασε, μιὰ καρδιά λύγισε στους βόγους. Σιγά, σιγά μὴν τὸν ἀκούσων, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ἀπ' τὸν φόβο βαδίζει σκυμμένος.

Ἔνας ἴσκιος, ἕνα φύλλο, πού θροσὶ, τοῦ πηγώνει τὸ αἷμα. Θὰ φύγω... μουρμουρίζει μὲ σφιγμένα τὰ δόντια θὰ φύγω... μὴ μὲ προδώσει αὐτὸ τὸ πουλάκι πού φωνάζει; Κι' ἔτσι γεμάτος τρόμος προχωρεῖ. Ἀξάφνα, μέσα στὴν σιγαλία τοῦ βουνοῦ, μιὰ φωνὴ συμφομένη ἀντηγεῖ στ' αὐτιά του. Ἔγυνα πίσω ἀπιστε, ξέρεις τί ἔκανες; Ἀφῆσες τὴν μητέρα σου αἱματομένη. Ἔγυνα δειλέ. Τὰ χάνει, νομίζει πὼς τοῦ τὸ ψιθυρίζουν, λοιπον τὸν εἶδαν; δὲν ξέρει τί κάνει, ζαλίζεται καὶ πέφτει κάτω. Μὰ κι' ἔτσι μισοπεθαμένος καθὼς εἶναι, ἢ συνειδησὶς του πὸς τοῦχε πῆ τὰ θυμωμένα λόγια τοῦ ξαναψιθυρίζει. «Ἀπιστε, δειλέ». Ἀφῆσέ με, μουρμουρίζει. «Ὁχι, ὄχι, ὅπως ἐσὺ δὲν λυπήθηκες τὴν ἴδια τὴν μητέρα σου τὴν πατρίδα ἔτσι κι' ἐγὼ δὲν σὲ λυπάμαι. Ἐβρίνη ἀπιστε ἐκεῖ κάτω ξεφυχάει ἔτσι θὰ ξεψυχήσει κι' ἐσὺ ἐδῶ. Ἀλλάλος, χλωμός ὁ λυποτάχης, ἀλλὰ ζωοῖς νὰ μετανοίωσῃ γι' αὐτὸ ποῦκανε, ἀφῆσε τὴν ἀκάθαρτη ψυχὴ του, νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ σῶμα του. Μὰ κι' ἐκεῖ πάνω αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις γεμάτες ὀργὴ ἀντηχοῦν στ' αὐτιά του. «Ἀπιστε δειλέ».

Ἀθ. Βλαδίκας

Ἱστορικὸν ἀνέκδοτον

Ὁ ἐκδικητὴς σκύλος

Ὁ Πλούταρχος λέγει, ὅτι ὁ βασιλεὺς Πύρρος, κατὰ τὴν ἐκστρατιανὴν του ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, συνήτησε ἕνα σκύλον ὁ ὅποιος ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἐφύλαττε τὸ σῶμα τοῦ δολοφονηθέντος κυρίου του ἀνευ τροφῆς. Κατάπληκτος ὁ Πύρρος διέταξε τὸ στρατεύμα του νὰ διέλθῃ βραδέως. Τσιουτσιόπως ὁ σκύλος ἀνεκάλυψε τὸν δολοφόρον τοῦ κυρίου του μέσα εἰς τοὺς στραπώτας καὶ ἐπιτεθεῖς τὸν κατεσπάραξε.

Βλάσης Μακρυκόστας

Παιδικὸ γέλιο

—Φίλε μου νὰ μὴ ταξειδεύης ποτὲ στὸ τελευταῖο βαγόνι.

—Γιατί;

—Γιατί στίς συγκρούσεις αὐτὸ παθαίνει πάντα.

Ἄ! μὰ τότε γιατί δὲν τὸ βγάζει ἐντελῶς τὸ τελευταῖο βαγόνι ἢ Ἐταιρεία;

Ὁ γιατρός: Πῆγες πουθενά ἄλλοῦ πρὶν ἔλθεις σ' ἐμέ;

Ὁ ἄρρωστος: Σ' ἕνα φαρμακοποιὸ πού γνωρίζω.

Ὁ γιατρός: Καὶ τί κουτάμαρα σοῦ εἶπε;

Ὁ ἄρρωστος: Νὰ ἔλθω σ' ἐσᾶς...

Ἡ μαμά: Ἐφαγες Τάχη, τίς καραμέλες σου γιὰ τὸν βῆχα πού σοῦ εἶχα δώσῃ;

Τάχης: Ὁχι, μαμά, τῆς ἔδωσα τοῦ Γιαννάκη καὶ μοῦ ἔδωσε μαντολάτο.

—Ὅταν πέρνεις καραμέλες, Νίκο, τί κάνεις;

—Δὲν ἀφήνω νὰ μὲ πλησιάσῃ κανένας φίλος μου καὶ τίς τρώω...

—Πάλι, ἐδῶ, κατηγοροῦμενε;

—Τι νὰ κάνω, κύριε πρόεδρε; Ποῦ ἄλλοῦ νὰ βρῶ δωμάτιο καὶ φαγί;

Ἀνέκδοτα

Τηλέγραφομα μιὰ φορὰ...

Δηγοῦνται, ὅτι κάποτε κάποιος ζωέμπορος ἔστειλε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα πρὸς ἕνα κτηνοτρόφο τῆς Μακεδονίας:

«Βόες ἐκομίσθησαν εἰς σταθμόν, ἀναμένεσθε ὑμεῖς συντόμως. Ἐγὼ ἀναχωρῶ αὔριον διότι τὸ τραῖνον δὲν παραλαμβάνει χοίρους. Ἄλλα ζῶα δὲν εἶδρον. Ἄν προμηθευθῆτε ὄνους λάβετε με ὑπ' ὄψει».

Ξανθὸς Ἰσπότης

ΣΤΗΛΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΩΝ

ΚΑΛΛΙΘΕΑ, Φεβρουάριος.

Στίς 25 Φεβρουαρίου στὴν αἴθουσα τοῦ κινηματοθεάτρου «Κρυστάλ» ἐδόθη μαθητικὴ παράσταση ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Κας Λέφα αἰ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν ὑπὲρ τοῦ μαθητικοῦ συσσιτίου τοῦ Γ' Δημοτικοῦ Σχολείου. Ἡ ἐπιτυχία ἦτο μεγάλη, πλῆθος κόσμου συνέρευσε στὸ «Κρυστάλ» γιὰ τὸ φιλανθρωπικὸ αὐτὸ σκοπὸ. Στὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος, ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ὁδείου Καλλιθέας ὑπὸ τὴν δευθύνσιν τοῦ Κου Ι. Φραγκοπούλου ἐξετέλεσε τὴν Ἡμετελὴ Συμφωνία τοῦ Schubert καὶ τὴν Οὐγγρικὴ Ραψωδία List καθὼς καὶ τὸ γυναικίον τμήμα τῆς χορωδίας ἐτραγουδῆσε τὸ Τριανταφυλλάκι, Ἀρκαδιανή, Μπάτε κορίτσια στὸ χορὸ.

Στὸ Β' μέρος ἐπαίχθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς Δ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου μας, ἡ τριπρακτοῦς κωμωδία τοῦ Λάσκορη «Ὁ Γαμπρός μας». Ἦτο ἀρκετὰ καλὴ καὶ τὸ παίξιμο τῶν μικρῶν ἠθοποιῶν, μ' ἐνθουσιασμὸ ἐχειροκροτήθη ἀπὸ τὸν κόσμον. Διεκριθῆσαν: αἱ δες Τουρτόγλου, Τσελέντη, Σικαρίδου, Δαρόγιαννη κ.λ.π.

Ἀξία συγκαταληκτικὴ εἶναι ἡ καθηγήτρια τῆς Δ' Γυμνασίου Καθαροῦκα, ἡ ὁποία παρουσίασε τόσο καλὰ κατηρητισμένους τοὺς μαθητὰς εἰς τὸν ὄλον του. **ΕΛΛΗ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ** Μαθήτρια τῆς ΣΤ' τάξεως Γυμνασίου Καλλιθέας

Διευθύνσεις Ἑλληνο-αἰσίδων Ἀμερικῆς

Ἰκανοποιούντες τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας δίδομεν κατωτέρω μερικὰς διευθύνσεις Ἑλληνοπαιδῶν τῆς Ἀμερικῆς:

Mr Constantin Mantopoulos, c/o Miss Alexandra Kallinikidou, 820 Dawson street, Bronx, New York.

Miss Vassiliki Paspala c/o Mrs Besie Paspala, 904 Trinity Avenue, Bronx New York.

Mr Constantijn Tjavaras, c/o Mr George Tjavaras, 735 East 160 street, Bronx New York.

Mr Christos Giannakopoulos, 904 Trinity Avenue, Bronx, New York.

Ἀθήναι— Σόλωνος 18α Ὁραὶ γραφεῖον Δευτέρα καὶ Παρασκευὴ 2—4 μ. μ., Τρίτη καὶ Πέμπτη 7—9 μ. μ.

Μεταξὺ μας

Ἀγαπητὰ μου παιδιά, Μὲ τὸ τελευταῖο αὐτὸ φύλλο τῆς ἐτησίας των ἐκδόσεως «Τὰ Ἑλληνόπουλα» μοῦ ἀναθέτουν νὰ ἐκφράσω ἕνα ἐγκάρδιο χαρετισμὸ πρὸς ὅλα τὰ παιδιά, πρὸς ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα ἀγῶρια ἢ κορίτσια, στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ πού μὲ τὴν ἀγάπη τους καὶ τὴν ὑποστήριξήτους βοήθησαν τὸ περιοδικὸ μας νὰ φανῆ συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις

πού εἶχε ἀναλάβει καὶ τοῦ δίδουν τὴν ἐλπίδα π ὡςθὰ μπορέσῃ ὅλο καὶ καλλιτερεύοντας νὰ συνεχίσῃ τὴν σταδιοδρομίαν του καὶ νὰ παραμείνῃ πάντα ὁ ἀξιαγάπητος φίλος ὄλων τῶν παιδῶν πού ἀγαποῦν τὸν τόπο μας.

Τὰ Ἑλληνόπουλα αἰσθάνονται τόσο συγκινημένα ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη αὐτὴ συμπάθεια καὶ ἀγάπη τῶν μικρῶν των φίλων, πού μὲ δυσκολία βρίσκω λόγια νὰ σᾶς τὸ ἐκφράσω καὶ σᾶς λέω ἕνα μόνο πὼς μέσα στὸν ἕνα

αὐτὸ χρόνο ζωῆς ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ περιοδικὸ σας ἐξετέλεσε μέγα μέρος τοῦ προορισμοῦ του γιατί κατάρθωσε σὲ τόσο μικρὸ διάστημα νὰ συγκεντρώσῃ γύρω του τὰ ἀπάνταχου σκορπισμένα Ἑλληνόπουλα καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκείνο πού ζητοῦσε, νὰ σχηματισθῇ γύρω του μιὰ μεγάλη παιδικὴ οἰκογένεια.

Ἡ φίλη σας

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ «ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ»

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ Παιδικὸς Ὁμιλος «Τὰ Ἑλληνόπουλα» Δευκάδος κροκηρύσσει διαγωνισμὸ φωτογραφίας: Μία καλλιτεχνικὴ φωτογραφία μὲ καλὸ θέμα καὶ καλὴ ἐκτέλεσι εἶνε σάν ἕνα ἔργο ζωγραφικῆς. Ὁ φακὸς βέβαια παίζει σπουδαῖο ρόλο, ἀλλὰ τὸν σπουδαιότερο τὸν παίζει ὁ φωτογράφος πού θὰ διελέξῃ μὲ γούστο τὸ θέμα του καὶ θὰ τὸ ἀποδώσῃ μὲ τέχνην.

Τὸ θέμα τὸ ἀφήνομε ἀπροσδιόριστο. Μπορεῖτε νὰ φωτογραφίσετε ὅ,τι θέλετε, ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Οἱ φωτογραφίες σας μόνον νὰ μὴ εἶνε οὔτε πολὺ μεγάλες, οὔτε πολὺ μικρές. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κολλημένες σὲ χαρτόνι. Πρέπει νὰ στείλατε τρεῖς διάφορες φωτογραφίες καὶ πίσω στὴν κάθε μιὰ θὰ γράψετε τί ἀναπαριστᾷ,

τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμό σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὴν ἡλικία σας.

Δωρεᾶν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος μόνον ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκειρικμένον διὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ. Οἱ χωρὶς ψευδώνυμο συνδρομηταὶ καὶ τὰ χωρὶς ψευδώνυμο ἀδέλφια των θὰ πληρώσουν τρεῖς δραχμῆς, οἱ δὲ ἀγορασταὶ 5 δραχμῆς.

Ἀναλόγως τῆς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀξίας τῆς φωτογραφίας θὰ δοθοῦν τρία βραβεῖα, τὸ πρῶτον θὰ εἶνε μιὰ ἐτησίαν συνδρομὴ εἰς «Τὰ Ἑλληνόπουλα», τὸ δεύτερον μιὰ ἐξάμηνη συνδρομὴ καὶ τὸ τρίτον μιὰ τρίμηνη συνδρομὴ, θὰ δημοσιευθοῦν δὲ εἰς τὸ περιοδικὸ αἱ βραβευθεῖσαι φωτογραφίαι.

Ἡ προθεσμία τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ εἶναι διμή-

νος, ἦτοι μέχρι τῆς 10ης Μαΐου 1934.

Ἡ Πρόεδρος Ἄννα Λεβάρη Ἡ Γραμματεὺς Ρενὲ Ζερβὸ Ἡ Ταμίης Ὀλγα Γαζή

Α' ΚΑΙ Β' ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΟΥ Π. Ο. Τ. Ε. Π.

Ἀθήναι 5 Μαρτίου 1934

Παρόντων ὄλων τῶν μελῶν τοῦ Π. Ο. Τ. Ε. Παγχατικίου ἀπεφασίσθη ὅπως ἕκαστον μέλος καταβάλλει ἐβδομαδιαίως τὸ ποσὸν τῶν (2) δύο δραχμῶν διὰ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦς, καὶ ὅπως ὁ ὁμιλὸς μας ἀλληλογραφεῖ μὲ ὄλους τοὺς ἄλλους δρώντας ὁμιλοῦς.

Ἡ Πρόεδρος Καλαντίδης Ἡ Γραμματεὺς Μυτιληναῖος Ἄνατ. Ὁ Ταμίης Λευκαδίτης Μιχ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 10 Ἀπριλίου

147. Μεταγραμματισμός

Βγάζω T και βάζω P
Και ἀπὸ τῶν Κυκλάδων νῆσο
Βλέπω ξάφνου νὰ προβάλλη
Τῆς Εὐρώπης ποταμός.

Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς

**

148. Ἐρώτησις

Τι πρᾶγμα ὄσο αἰφνιδίως κι' ἂν
πέση στὸ νερὸ δὲν τὸ ταραττεῖ
καθόλου;

Φεράουλα

**

149. Πυραμῖς

+ = Σύμφωνον
+. = Στοιχ. φύσεως
+. = Ποτόν
...+... = Ἄρχ. ποιητῆς
...+. = Ἡμέρα
Καθέτως: Ποταμὸς Γαλλίας.
Α. Ἀντανασιώτης

150. Φωνηεντέλιπον

--οχ--ν--τ--μσ--τ--πτς
Βέρα Χουτζούμη

**

151. Κρυπτογραφικὸν

12345675189 = θηρίον
2689 = θέα
345739 = Ἀκολουθεῖ
45639 = Νῆσος
5645 = Ὀργανον
63739 = Νῆσος
75185 = Ἄνθος
84439 = Ζῶον
9567289 = Ἄρχ. πόλις

Κ. Μαλακούτης

**

152. Γρίφος

τε τε Δύον γς
τε οὐδ τίς
τε τε

Πρόσκοπος

Γ. Δημητρακόπουλον.— Ἐλάβαμε τὸ γραμματάκι σου, καὶ θὰ στείλουμε ἐν καιρῷ νὰ εἰσπράξουμε ὅπως μᾶς γράφεις τὴν συνδρομὴ σου τοῦ δευτέρου ἔτους. Μόνον σὲ παρακαλοῦμε νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν σου ὅτι ἡ συνδρομὴ εἶνε δραχ. 75.—διότι ἡ προθεσμία τῶν συνδρομῶν πρὸς δραχ. 60.—ἔληξε ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου. Μόνον ὅσαι συνδρομαὶ ἐλήφθησαν μέχρι αὐτῆς τῆς ἡμερομηνίας ἔγειναν δεκταὶ μὲ τὴν ὡς ἂνω μείωσι.

Ἄννα Λεβάρη.— Ἡ τακτικὴ σου ἀλληλογραφία καὶ συνεργασία πολὺ μᾶς συγχαίνεται καὶ ιδιαιτέρως μᾶς εὐχαριστεῖ. Καθὼς θὰ ἰδῆς δημοσιεύουμε τὸν διαγωνισμό πού προκηρῆσθετε καθὼς καὶ τὰ βραβεῖα πού θὰ δοθοῦν εἰς ἐκείνους πού θὰ ἐπιτύχουν. Σοῦ εὐχόμεθα περαστικά καὶ γρήγορα πάλι νὰ ἔχουμε εἰδήσεις σου.

Ἐλλην Σπυροπούλου.— Τὰ καλά σου λόγια καὶ ἡ εὐχὴ σου μᾶς πλημμύρισαν συγκίνησι, καὶ μᾶς δίδουν θάρρος γιὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου μας. εἶθε σάν καὶ σένα ὅλοι οἱ μικροὶ μας ἀναγκῶσται νὰ βρίσκονται ψυχικά τόσο κοντὰ στὰ Ἑλληνόπουλα, πού αἰσθάνονται γιὰ ὅλα σὰς τὰ παιδιά τους μιά ἀπέραντη ἀγάπη.

Ἐμμ. Καζαμπάναν.— Τὸ καλὸ σου γράμμα λάβαμε καὶ θεωροῦμε πὼς ἔληξε πιά κάθε παρεξήγησις, γιὰτὶ πολὺ καλά λὲς πὼς μεταξὺ φίλων τίποτα παρόμοιο δὲν μπορεῖ νὰ ὑφίσταται.

Καθὼς θὰ ἰδῆς εἰς ἄλλην στήλην δημοσιεύουμε ὀνόματα καὶ διευθύνσεις ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς, ἐπιφυλασσόμεθα δὲ νὰ δώσουμε καὶ ἄλλα ὀνόματα εὐθύς μόλις λάβουμε καινούργια.

Τὴν ἐρώτησίν σου, τί εἶνε ἡθοποιός κλπ. δὲν καταλαβαίνουμε, ἐξηγήσου. Τὴν συλλογὴν ἀσκήσεων καὶ τὴν συνεργασία σου ἐλάβαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.

Ἡ συνδρομὴ σου εἶνε κανονισμένη δι' ἓνα ἀκόμη ἑξαμῆνον τοῦ δευτέρου ἔτους. Ὡστε μόνον τότε θὰ σὲ παρακαλέσουμε νὰ τὴν ἀνανεώσης.

Κον Γ. Κανελλόπουλον.— Σὰς εὐχαριστοῦμε θερμὰ διὰ

τὴν ὑποστήρηξίν σας καὶ τὰ καλά καὶ ἐνθαρρυντικά σας λόγια. Σὰς παρακαλοῦμε δὲ νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὴν δευτέραν συνδρομὴν κρατοῦμε εἰς τὴν διάθεσίν σας καὶ θὰ χοροῦμε πολὺ ἂν μᾶς γνωρίσετε ἓνα ὄνομα παιδιοῦ πού θὰ ἐπιθυμοῦσατε νὰ εὐχαριστήσετε γιὰ νὰ τοῦ ἀποστείλουμε τὸ φύλλο.

Σταῦρον Τσιμπαρίδην.— Κάθε δημοσίευσιν εἰς τὴν στήλην Ἀπὸ τὸν Ἐνα στὸν Ἄλλον ὑπόκειται σὲ ὀρισμένη τέλη καθὼς θὰ ἰδῆς στὰ πρῶτα μας φύλλα. Κρατοῦμε λοιπὸν τὴν σχετικὴν σου δήλωσιν μέχρις ὅτου κανονίσῃς τὴν ἀξία τῆς δημοσιεύσεώς σου.

Κ. Βλαχόπουλον.— Τὸ καλὸ σου γράμμα ἐλάβαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλη τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης σου. Χαιρόμεθα πού γρήγορα θὰ μπορέσουμε νὰ σὲ ἐγγράψουμε καὶ ὡς συνδρομητὴ μας. Εὐχόμεθα τὸ καλῶς ὀρισες στὸν νέο φίλο πού μᾶς ἀναγγέλλεις. Σὲ παρακαλοῦ-

μεν ὅταν στέλνης ἀνταποκρίσεις νὰ μὴ ξεχνᾷς νὰ γράφῃς μόνον ἀπὸ τὴν μιά σελίδα τοῦ φύλλου διότι διαφορετικὰ δυσκολευεῖται πολὺ ἡ διεκπεραίωσις τῆς ἐργασίας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμε τοὺς ἀπανταχοῦ συνδρομητὰς μας τὸσον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσον καὶ εἰς τὸ ἔξωτερικόν, ὅπως εὐαισθηθοῦν καὶ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὴν δευτέραν ἐτησίαν μας περίοδον, ἵνα συνεχισθῇ ἡ τακτικὴ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. Ἐπίσης γνωρίζομεν εἰς τοὺς κατόχους ψευδωνύμων, ὅτι μὲ τὸ φύλλο αὐτὸ λήγει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ψευδωνύμου των, πρέπει δὲ νὰ τὸ ἀνανεώσουν διὰ τὸ ἐπόμενο ἔτος, διατηροῦντες τὸ ἴδιο ψευδώνυμον ἢ προτείνοντες νέο.

7 26-2m

ἌΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΕΑ ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Λεωφόρος Πανεπιστημίου 31

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

3 3/4 0/0

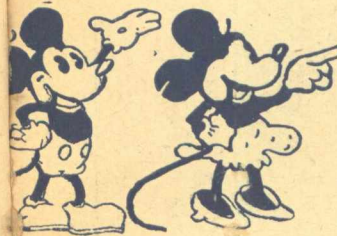
Καταθέσεις: { Ὀψεως 3 1/2 0/0
Προθεσμίας 4 1/2 0/0

Τὸ Ταμιευτήριον ἀνοικτὸν διὰ τὸ κοινόν:

8 1/2 π. μ. — 1 μ. μ.

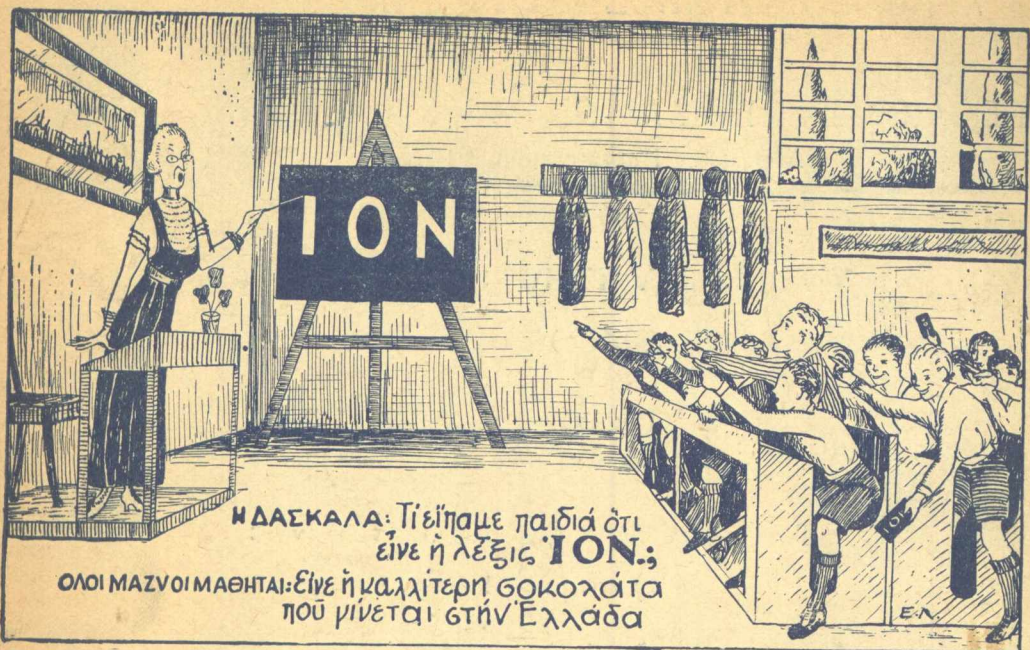
3 μ. μ. — 6 1/2 μ. μ.

Ἀπασαὶ αἰ παρὰ τῇ Ἀγροτικῇ Τραπεζῇ καταθέσεις εἶναι ἑξ ὀλοκληροῦ ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κρατοῦς καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

Τὰ φωτογραφικά σας εἶδη καὶ τὰ ὀφθικὰ εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους δὰ εὐρίσκετε μόνον εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κ.

Β. ΜΑΡΙΝΑΡΟΥ
ὁδὸς Σταδίου 22

Η ΔΑΣΚΑΛΑ: Τί είπαμε παιδιά ότι
 είναι η λέξις **ΙΟΝ**;
 ΟΛΟΙ ΜΑΖΝΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ: Είναι η καλλίτερη σοκολάτα
 που γίνεται στην Ελλάδα

Ξύλινη σιγμή

ΝΕΑ ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΛΑΪΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Άσφάλεια χρημάτων - Συμμέρουςτες όροι

